

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VIII kadencja

Druk nr 2220

Warszawa, 10 stycznia 2017 r.

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. i na podstawie art. 32 ust. 2 regulaminu Sejmu niżej podpisani posłowie wnoszą projekt ustawy:

- o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach.

Do reprezentowania wnioskodawców w pracach nad projektem ustawy upoważniamy pana posła Jarosława Sachajkę.

(-) Wojciech Bakun; (-) Józef Brynkus; (-) Sylwester Chruszcz; (-) Jerzy Jachnik; (-) Norbert Kaczmarczyk; (-) Jerzy Kozłowski; (-) Andrzej Maciejewski; (-) Maciej Masłowski; (-) Robert Mordak; (-) Błażej Parda; (-) Jarosław Porwich; (-) Stefan Romecki; (-) Tomasz Rzymkowski; (-) Jarosław Sachajko; (-) Krzysztof Sitarski; (-) Paweł Skutecki; (-) Paweł Szramka; (-) Elżbieta Zielińska.

U S T A W A

z dnia 2017 r.

o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach

Art. 1. Ustawa określa zasady:

- 1) wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu pasz zawierających rośliny wysokobiałkowe;
- 2) określania i realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego;
- 3) przeprowadzania kontroli w zakresie realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego.

Art. 2. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) gospodarstwie rolnym – należy przez to rozumieć gospodarstwo rolne w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz. Urz. UE L 347 z 20.12.2013, str. 608, z późn. zm.);
- 2) imporcie paszy – należy przez to rozumieć przywóz paszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej spoza obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej;
- 3) nabyciu wewnątrzwspólnotowym paszy – należy przez to rozumieć przemieszczenie paszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z pozostałej części obszaru celnego Wspólnoty Europejskiej;
- 4) Narodowym Celu Wskaźnikowym – należy przez to rozumieć minimalny udział roślin wysokobiałkowych w ogólnej ilości pasz wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w danym roku kalendarzowym;
- 5) paszy – należy przez to rozumieć paszę w rozumieniu art. 3 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. WE L 31 z 01.02.2002, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 463, z późn. zm.);

- 6) podmiocie działającym na rynku pasz – należy przez to rozumieć podmiot w rozumieniu art. 3 ust. 2 lit. a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylającego dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (Dz. Urz. UE L 229 z 1.9.2009, str. 1-28);
- 7) podmiocie realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy – należy przez to rozumieć podmiot działający na rynku pasz wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania paszy, importu paszy lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paszy;
- 8) rolniku – należy przez to rozumieć rolnika w rozumieniu art. 4 ust. 1 lit. a rozporządzenia, o którym mowa w pkt 1;
- 9) roślinach wysokobiałkowych – należy przez to rozumieć rzepak, bobik, łubin żółty, łubin wąskolistny, groch siewny, wykę siewną, soję oraz mieszanki tych roślin, a także produkty ich przerobu;
- 10) wprowadzaniu do obrotu – należy przez to rozumieć wprowadzanie na rynek w rozumieniu art. 3 ust. 8 rozporządzenia, o którym mowa w pkt 5.

Art. 3. Ustawa nie narusza przepisów unijnych jak i krajowych dotyczących pasz, w szczególności w zakresie ich produkcji, etykietowania i wprowadzania do obrotu, a także przepisów dotyczących organizmów modyfikowanych genetycznie.

Art. 4. 1. Podmiot działający na rynku pasz wytwarzając pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe jest obowiązany wykorzystywać rośliny wysokobiałkowe pozyskiwane na podstawie umowy kontraktacji zawartej z rolnikiem prowadzącym gospodarstwo rolne na obszarze co najmniej jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej.

2. Umowa z podmiotem, o którym mowa w ust. 1, może być zawarta także przez podmiot prowadzący handel roślinami wysokobiałkowymi uprawianymi na terytorium Unii Europejskiej.

3. Umowa, o której mowa w ust. 1, jest zawierana na okres nie krótszy niż 2 lata.

4. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa w szczególności:

- 1) minimalną ilość roślin wysokobiałkowych wytworzonych w państwie członkowskim Unii Europejskiej przewidzianych do dostarczenia podmiotowi działającemu na rynku pasz przez rolnika w poszczególnych latach obowiązywania umowy;
- 2) cenę za jednostkę masy lub objętości dostarczonych roślin wysokobiałkowych;
- 3) minimalne wymagania jakości roślin wysokobiałkowych;
- 4) termin płatności za dostarczone rośliny wysokobiałkowe, który nie może być dłuższy niż 30 dni od dnia dostarczenia;
- 5) termin obowiązywania umowy;
- 6) odpowiedzialność stron z tytułu niedotrzymania warunków umowy;
- 7) postanowienia dotyczące zmiany i rozwiązania umowy.

Art. 5. 1. Podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić co najmniej minimalny udział roślin wysokobiałkowych pozyskanych w sposób określony w art. 4 w ogólnej ilości pasz wprowadzanych przez ten podmiot do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w danym roku kalendarzowym.

2. Minimalny udział roślin wysokobiałkowych, o którym mowa w ust. 1, jest równy Narodowemu Celowi Wskaźnikowemu.

Art. 6. 1. Rada Ministrów określa, z zastrzeżeniem art. 9, w drodze rozporządzenia, co 5 lat, w terminie do dnia 15 czerwca, Narodowe Cele Wskaźnikowe na kolejne 5 lat, biorąc pod uwagę możliwości surowcowe i wytwórcze oraz możliwości branży paszowej.

2. W przypadku wystąpienia na rynku nadzwyczajnych zdarzeń skutkujących zmianą warunków zaopatrzenia w rośliny wysokobiałkowe, Rada Ministrów może obniżyć, w drodze rozporządzenia, Narodowy Cel Wskaźnikowy wyznaczony na dany rok kalendarzowy, z zastrzeżeniem art. 9.

Art. 7. 1. Kontrolę podmiotów realizujących Narodowy Cel Wskaźnikowy, w zakresie realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 5 ust. 1, przeprowadza Inspekcja Weterynaryjna.

2. Do kontroli, o której mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2015 r. poz. 1482 i 1918 oraz z 2016 r. poz. 50).

Art. 8. 1. Kto będąc podmiotem realizującym Narodowy Cel Wskaźnikowy nie realizuje obowiązku, o którym mowa w art. 5 ust. 1, podlega karze pieniężnej.

2. Wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, oblicza się według wzoru:

$$K = 0,5 \times W \times (M - R) / 100\%$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

K – wysokość kary, wyrażoną w złotych,

W – ogólną wartość pasz sprzedanych lub zbytych w innej formie przez podmiot podlegający karze, liczoną za rok, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1, wyrażoną w złotych,

M – wysokość Narodowego Celu Wskaźnikowego, do którego realizacji był obowiązany podmiot podlegający karze, wyrażoną w procentach,

R – wysokość zrealizowanego udziału roślin wysokobiałkowych w ogólnej ilości pasz sprzedawanych lub zbywanych w innej formie przez podmiot podlegający karze w roku, w którym podmiot ten nie zrealizował obowiązku, o którym mowa w art. 5 ust. 1, wyrażoną w procentach.

3. Karę pieniężną, o której mowa w ust. 1, nakłada w drodze decyzji wojewódzki lekarz weterynarii.

4. Egzekucja nałożonych kar pieniężnych wraz z odsetkami za zwłokę następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

5. Środki finansowe pochodzące z kar pieniężnych stanowią dochód budżetu państwa i są wnoszone na rachunek bankowy właściwego wojewódzkiego inspektoratu weterynarii, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stała się ostateczna.

6. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do kary pieniężnej stosuje się odpowiednio przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613, z późn. zm.¹⁾).

Art. 9. 1. Narodowy Cel Wskaźnikowy wynosi:

- 1) 40% – na 2017 r.;
- 2) 70% – na 2018 r.;
- 3) 80% – na 2019 r.;
- 4) 90% – na 2020 r.

2. Rada Ministrów określi po raz pierwszy na podstawie art. 5 Narodowe Cele Wskaźnikowe na lata 2021–2025 w terminie do dnia 15 czerwca 2020 r.

Art. 10. W ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. z 2015 r. poz. 1482 i 1918 oraz z 2016 r. poz. 50) w art. 3 ust. 2 pkt 4 po lit. e) dodaje się lit. f) w brzmieniu:

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2015 r. poz. 699, 978, 1197, 1269, 1311, 1649, 1923, 1932 i 2184 oraz z 2016 r. poz. 195.

„f) kontroli podmiotów realizujących Narodowy Cel Wskaźnikowy, w zakresie realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 4 ust. 1 ustawy z dniao wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych (Dz. U.poz.);”.

Art. 11. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel wydania ustawy

Celem projektowanej ustawy jest zmniejszenie importu białka paszowego, głównie poekstrakcyjnej śruty sojowej modyfikowanej genetycznie, poprzez ustanowienie minimalnego udziału roślin wysokobiałkowych w paszach wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski. Projektowana ustawa ma na celu stworzenie warunków zapewniających "bezpieczeństwo białkowe" kraju w przypadku wystąpienia światowego kryzysu białkowego i brak uzależnienia Rzeczypospolitej Polski od importu paszy. Ponadto, celem ustawy jest realizacja przepisu zawartego w art. 15 ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach (Dz. U. z 2014 r., poz. 398, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o paszach”, w którym ustanowiony został zakaz wytwarzania, wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski oraz stosowania w żywieniu zwierząt pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego.

2. Stan aktualny

Aktualny stan prawny nie zawiera regulacji dotyczących wykorzystania roślin wysokobiałkowych w paszach wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski. Dotychczasowe działania koncentrowały się na udzielaniu wsparcia w zakresie uprawy roślin wysokobiałkowych. Zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 5 lutego 2015 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. 2015 poz. 308, ze zm.) płatności związane do powierzchni upraw przysługują do uprawy w plonie głównym m.in. roślin strączkowych. Płatność przysługuje rolnikowi, który prowadzi w plonie głównym uprawę roślin wysokobiałkowych, takich jak: bób, bobik, ciecierzycę, fasolę zwykłą, fasolę wielokwiatową, groch siewny, groch siewny cukrowy, soczewica jadalna, soja zwyczajna, łubin biały, łubin wąskolistny, łubin żółty, peluszkę, seradela uprawną, koniczynę czerwoną, koniczynę białą, koniczynę białoróżową, koniczynę perską, koniczynę krwistoczerwoną, komonicę zwyczajną, esparceta siewną, lucernę siewną, lucernę mieszańcową, lucernę chmielową, lędźwian, nostrzyk biały, wykę kosmatą i wykę siewną. Dotychczasowe działania nie skutkowały jednak zwiększeniem wykorzystania roślin wysokobiałkowych w paszach wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski. Zasadne jest zatem

stworzenie mechanizmu, który pozwoli na wykorzystanie roślin wysokobiałkowych w produkcji pasz, a w konsekwencji przyczyni się do wzrostu wykorzystania pasz z udziałem roślin wysokobiałkowych w hodowli zwierząt gospodarskich.

Rzeczpospolita Polska rocznie, dla zaspokojenia potrzeb paszowych, importuje około 2 mln ton śruty sojowej. Realizacja przepisu zawartego w art. 15 ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach, w którym ustanowiony został zakaz wytwarzania, wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski oraz stosowania w żywieniu zwierząt pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego, wymaga znalezienia zastępczych, wysokobiałkowych składników, porównywalnych pod względem jakościowym i ekonomicznym do soi. Jak wykazały badania prowadzone w ramach Programu Wieloletniego „Ulepszanie krajowych źródeł białka roślinnego, ich produkcji, systemu obrotu i wykorzystania w paszach”, zwanego dalej „Programem Wieloletnim” mogą nimi być nasiona uprawianych na różnych typach gleb roślin strączkowych (groch – 22% białka, bobik – 34%, łubiny – 36-44%) oraz poekstrakcyjna śruta rzepakowa (35% białka).

W obszarze pasz bardzo istotnym zagadnieniem jest tzw. „białkowe bezpieczeństwo kraju” w Polsce – w przeciwieństwie do wielu innych państw (m.in. Francja, Norwegia, Szwajcaria) – zupełnie niedoceniane. W kraju, który w około 70% uzależniony jest od importu pasz wysokobiałkowych, istnieje niebezpieczeństwo, obecnie tylko teoretyczne, wystąpienia braku białkowych pasz dla zwierząt, a w konsekwencji braku żywności dla ludności. Jednak według danych Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), światowe zapotrzebowanie na żywność może wzrosnąć o 70% do 2050 r., czemu towarzyszyć będzie gwałtowne zwiększenie popytu na pasze. Stąd bezpieczeństwo żywnościowe pozostaje niezmiennie kluczowym wyzwaniem zarówno dla rolnictwa w Unii Europejskiej jak i w Polsce. Celem nadrzędnym polityki gospodarczej każdego kraju, w tym Polski, jest zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego ludności. Kluczowym elementem takich działań jest możliwość pozyskania dostatecznej ilości białka roślinnego na cele żywnościowe i paszowe. Jednym z narzędzi realizowania polityki bezpieczeństwa żywnościowego jest różnicowanie źródeł pozyskiwania białka roślinnego. W warunkach Polski, potrzeby paszowego białka roślinnego zaspokajano, wykorzystując rodzime rośliny strączkowe, np. groch czy łubin. Tradycyjna produkcja drobiu była oparta na paszach, których podstawowym składnikiem były zboża, natomiast dla trzody chlewnej wykorzystywano dodatkowo ziemniaki. Były to surowce rodzimej produkcji, której wielkość odpowiadała

bieżącym potrzebom rynku. Jednakże dynamiczny rozwój globalnego handlu wywołał zjawisko zastępowania białka rodzimych roślin strączkowych w paszach łatwo dostępnym i konkurencyjnym jakościowo importowanym białkiem sojowym. Było to bezpośrednią przyczyną załamania się krajowej produkcji wymienionych surowców, co stworzyło jednocześnie warunki do dalszego zwiększania importu śruty sojowej. Obecnie krajowe zapotrzebowanie na białko roślinne w ponad 80% jest pokrywane importowanym białkiem sojowym, głównie z kontynentu amerykańskiego .

Zwiększenie wykorzystania roślin wysokobiałkowych w paszach wpisuje się również w politykę ekologiczną prowadzoną przez Unię Europejską, która odchodzi od intensywnych form produkcji zwierzęcej na rzecz integrowanych i proekologicznych systemów rolniczych, gdzie użytki zielone będą odgrywać wiodącą rolę w żywieniu bydła mięsnego. Obecne trendy polityki rolnej Unii Europejskiej zmierzają do rezygnacji z intensywnych form produkcji zwierzęcej, dążąc do integrowanych i proekologicznych systemów rolniczych. W priorytetach programów ochrony środowiska poszczególnych regionów, jako jedno z najważniejszych zadań podawane jest przeciwdziałanie zmianom klimatu, poprzez sukcesywną redukcję emisji gazów cieplarnianych. Rośliny strączkowe i motylkowate drobnonasienne stanowią znaczący element redukujący uwalnianie się gazów cieplarnianych, a działania zmierzające do zwiększenia ich uprawy były zgodne z:

- Polityką Ekologiczną Państwa w latach 2009–2012, z perspektywą do roku 2016,
- Protokołem z Kioto do Ramowej Konwencji ONZ o ochronie klimatu Ziemi,
- Polityką Klimatyczną Polski – strategiami redukcji gazów cieplarnianych w Polsce do 2020 r.

Ponadto, ustanowienie obowiązku wprowadzania do obrotu pasz z udziałem roślin wysokobiałkowych istotnie przyczyni się do redukcji stosowania pasz genetycznie zmodyfikowanych, co będzie skutkowało poprawą jakości produktów żywnościowych pochodzenia zwierzęcego wprowadzanych na polski rynek. Obecnie powszechne stosowanie pasz zawierających modyfikowaną genetycznie soję w hodowli zwierząt gospodarskich powoduje, że do obrotu trafiają produkty żywnościowe pochodzenia zwierzęcego, które nie są wolne od GMO.

Mając powyższe argumenty na uwadze, konieczne jest podjęcie działań legislacyjnych w zakresie wykorzystania roślin wysokobiałkowych w paszach wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski.

3. Proponowane zmiany

Głównym założeniem projektowanej ustawy jest zwiększenie wykorzystania roślin wysokobiałkowych w produkcji pasz poprzez wprowadzenie Narodowego Celu Wskaźnikowego, tj. minimalnego udziału roślin wysokobiałkowych w ogólnej ilości pasz wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski. W projekcie ustawy określono Narodowy Cel Wskaźnikowy („NCW”) na lata 2017-2020 (NCW w 2017 r. wynosi 40%, a w latach kolejnych odpowiednio 70% w 2018 r., 80% w 2019 r. oraz 90% w 2020 r.). Zaproponowano, aby począwszy od 2020 r. Rada Ministrów, co 5 lat, do dnia 15 czerwca danego roku, określała, w drodze rozporządzenia, Narodowy Cel Wskaźnikowy na kolejne 5 lat, biorąc pod uwagę możliwości surowcowe i wytwórcze oraz możliwości branży paszowej. W przypadku wystąpienia na rynku nadzwyczajnych zdarzeń skutkujących zmianą warunków zaopatrzenia w rośliny wysokobiałkowe, Rada Ministrów będzie mogła obniżyć, w drodze rozporządzenia, Narodowy Cel Wskaźnikowy wyznaczony na dany rok kalendarzowy.

Projekt ustawy nakłada na podmioty realizujące Narodowy Cel Wskaźnikowy obowiązek zapewnienia co najmniej minimalnego udziału roślin wysokobiałkowych w ogólnej ilości pasz wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski przez ten podmiot, który jest równy Narodowemu Celowi Wskaźnikowemu. Powyższy obowiązek będzie spoczywał na podmiotach działających na rynku pasz, wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paszy. Projektowana ustawa przewiduje, iż podmiot działający na rynku pasz wytwarzając pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe jest obowiązany wykorzystywać rośliny wysokobiałkowe pozyskiwane na podstawie umowy kontraktacji zawartej z rolnikiem prowadzącym gospodarstwo rolne na obszarze jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej. Umowa jest zawierana na okres nie krótszy niż 2 lata. W projekcie ustawy określono niezbędne elementy powyższej umowy m.in. określenie maksymalnej ilości roślin wysokobiałkowych przewidzianych do dostarczenia podmiotowi działającemu na rynku pasz przez rolnika w poszczególnych latach obowiązywania umowy; cenę za jednostkę masy lub

objętości dostarczonych roślin wysokobiałkowych. Podmiot działający na rynku pasz wytwarzający pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe, może również zawrzeć umowę z podmiotem prowadzącym handel roślinami wysokobiałkowymi uprawianymi na terytorium Unii Europejskiej.

Ponadto, w projekcie ustawy przewidziano tryb kontroli realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego oraz przepis karny. Kara pieniężna za niewypełnienie obowiązku realizacji NCW byłaby uzależniona od zrealizowanego udziału roślin wysokobiałkowych użytych w ogólnej ilości sprzedanych pasz. W związku z przyznaniem Inspekcji Weterynaryjnej kompetencji do przeprowadzania kontroli podmiotów realizujących Narodowy Cel Wskaźnikowy w projekcie ustawy przewidziano odpowiedni przepis zmieniający ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej.

4. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne

Projektowana ustawa przyczyni się do zmniejszenia importu białka paszowego, głównie modyfikowanego genetycznie i stworzenie warunków zapewniających "bezpieczeństwo białkowe" kraju w przypadku wystąpienia światowego kryzysu białkowego. Ustanowienie obowiązku wprowadzania na polski rynek określonego procentu pasz zawierających rośliny wysokobiałkowe przyczyni się do zwiększenia stosowania pasz wolnych od GMO w hodowli zwierząt gospodarskich. Powyższe korzystnie wpłynie na jakość produktów żywnościowych pochodzenia zwierzęcego, które trafiają do polskich konsumentów, co wywoła również pozytywne skutki w zakresie zdrowia konsumentów. Zróżnicowanie produktów żywnościowych wprowadzanych do obrotu na terytorium Polski zwiększy możliwości wyboru dla konsumentów.

Można oczekiwać, że projektowane zmiany pozytywnie wpłyną na działalność rolniczą z uwagi na zapotrzebowanie na rośliny wysokobiałkowe do wytwarzania pasz z udziałem tych surowców. Planowane zmiany przyczynią się do odbudowy krajowej produkcji surowców niezbędnych do produkcji pasz. W odniesieniu do podmiotów działających na rynku pasz projektowane zmiany mogą przyczynić się do zwiększenia i zróżnicowania oferty produktowej ww. podmiotów, co może korzystnie wpłynąć na dystrybucję pasz poza granicami Polski, a w szczególności w innych krajach Unii Europejskiej. Biorąc pod uwagę

wzrost zainteresowania rolnictwem ekologicznym i produktami ekologicznymi, można oczekiwać, że pasza wolna od składników modyfikowanych genetycznie zyska również na znaczeniu. Projektowane zmiany korzystnie wpłyną również na ochronę środowiska naturalnego. Zwiększenie upraw roślin wysokobiałkowych stanowiących znaczący element redukujący uwalnianie się gazów cieplarnianych, przyczyni się do przeciwdziałania zmianom klimatu.

Projektowana ustawa będzie miała wpływ na funkcjonowanie podmiotów działających na rynku pasz wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paszy. W latach 2005-2013 działało w Polsce od 107 do 118 podmiotów gospodarczych produkujących pasze dla zwierząt. W tej grupie ponad 95% stanowiły małe i średnie podmioty gospodarcze. W 2010 roku przychody netto ze sprzedaży produktów w jednostkach produkujących pasze dla zwierząt wyniosły 12 148 mln zł i były o 3,4 mln zł wyższe niż w roku 2009, co stanowiło około 7,2% przychodów całego przemysłu spożywczego. W roku 2013 przychody ze sprzedaży wyniosły 16 539 mln zł i stanowiły 7,5% wartości przychodów przemysłu spożywczego. Produkcja i zyski sektora skoncentrowane były jednak w dużych wytwórniach pasz, których w 2013 r. udział w przychodach ze sprzedaży ogółem wynosił 46,9%. Udział wytwórni średniej wielkości w całkowitych przychodach ze sprzedaży pasz wynosił 36,4% . W klasyfikacji branż w sektorze przemysłu spożywczego, pod względem efektywności finansowej, wytwórnie pasz zajmowały 4 miejsce, po browarach, jednostkach produkujących pasze dla zwierząt domowych i cukrowniach. Ponadto przedsiębiorstwa produkujące pasze cechowały się dobrą kondycją finansową, która przejawiała się wysokim stopniem płynności finansowej oraz sprawnym gospodarowaniem posiadanymi zasobami. W zakresie gospodarki finansowej prowadzona jest racjonalna i bezpieczna polityka, zgodna z teoretycznymi regułami finansowania. Przekłada się to na dość wysoki poziom rentowności . Projektowane zmiany mogą przyczynić się do zwiększenia kosztów w zakresie produkcji pasz w pierwszych latach obowiązywania Narodowego Celu Wskaźnikowego. Jednakże, w długoletniej perspektywie można oczekiwać, że koszty te zostaną zbilansowane przez wzrost sprzedaży pasz.

5. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, gdyż zakres ustawy obejmuje podmioty sektora prywatnego działające na rynku pasz wykonujące

działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paszy. Ponadto, projekt ustawy nie przewiduje ulg, zwolnień czy dotacji ze środków publicznych w zakresie produkcji i dystrybucji pasz zawierających rośliny wysokobiałkowe. Natomiast planowane postępowania kontrolne w zakresie realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego będą mieściły się w zaplanowanym budżecie Inspekcji Weterynaryjnej na dany rok.

6. Akty wykonawcze

W projektowanej ustawie przewiduje się, że Rada Ministrów, poczynwszy od 2020 r., co 5 lat, do dnia 15 czerwca danego roku, określa, w drodze rozporządzenia, Narodowy Cel Wskaźnikowy na kolejne 5 lat, biorąc pod uwagę możliwości surowcowe i wytwórcze oraz możliwości branży paszowej.

7. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Z uwagi na fakt, iż obszar prawa paszowego został uregulowany na poziomie Unii Europejskiej, projektowana ustawa odwołuje się do przepisów prawa unijnego, a w szczególności rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. WE L 31 z 01.02.2002, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 463, z późn. zm.), rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylającego dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (Dz.U. L 229 z 1.9.2009, str. 1-28), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 767/2009”. Projekt ustawy nie narusza przepisów unijnych ustanawiających szczegółowe zasady w zakresie produkcji, etykietowania i wprowadzania pasz na rynek określonych przede wszystkim w rozporządzeniu nr 767/2009, rozporządzeniu (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 stycznia 2005 r. ustanawiającym wymagania dotyczące higieny pasz (Dz.U. L 35 z 8.2.2005, str. 1-22), a

także przepisów unijnych określających katalog materiałów paszowych (rozporządzenie Komisji (UE) nr 68/2013 z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie katalogu materiałów paszowych (Dz. Urz. UE L 29 z 30.1.2013, str. 1-64).

Warszawa, 23 stycznia 2017 r.

BAS-WAPEiM-33/17

SEKRETARIAT Z-CY SZEFKA KS
Lp: DS 1600 35/17
Data wpływu: 24.01.2017Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko)

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt określa niektóre zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu pasz zawierających rośliny wysokobiałkowe. Zgodnie z art. 4 ust. 1 projektu „podmiot działający na rynku pasz wytwarzając pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe jest obowiązany wykorzystywać rośliny wysokobiałkowe pozyskiwane na podstawie umowy kontraktacji zawartej z rolnikiem prowadzącym gospodarstwo rolne na obszarze co najmniej jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej”. W ust. 2 analizowanego przepisu przewidziano, że umowa „z podmiotem, o którym mowa w ust. 1, może być zawarta także przez podmiot prowadzący handel roślinami wysokobiałkowymi uprawianymi na terytorium Unii Europejskiej”. W ust. 4 tego przepisu określono elementy treści umowy kontraktacji, przy czym ich katalog ma charakter otwarty.

Projekt wprowadza definicję legalną podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy (dalej: Podmiot) – podmiotu wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego pasz (art. 2 pkt 7 projektu). Proponowana ustawa nakłada na Podmiot obowiązek zapewnienia minimalnego udziału roślin wysokobiałkowych pozyskanych w sposób określony w art. 4 projektu w

ogólnej ilości pasz wprowadzanych przez niego do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w roku kalendarzowym (art. 5 projektu). Minimalny udział roślin wysokobiałkowych jest równy Narodowemu Celowi Wskaźnikowemu (dalej: Cel). Projekt określa wysokość Celu w latach 2017-2020, przy czym w odniesieniu do kolejnych lat zawiera delegację ustawową do wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia w tym zakresie (art. 9 projektu). Projektowana ustawa zawiera również przepisy dotyczące kontroli Podmiotów oraz sankcji związanych z brakiem realizacji przez nie Celu. W art. 3 projektu wskazano, że ustawa nie narusza przepisów unijnych jak i krajowych dotyczących pasz, w szczególności w zakresie ich produkcji, etykietowania i wprowadzenia do obrotu, a także przepisów dotyczących organizmów modyfikowanych genetycznie.

Proponowana ustawa budzi wątpliwości natury legislacyjnej, w szczególności dotyczą one art. 4 oraz art. 5. Na potrzeby niniejszej opinii uznaje się, że z art. 4 projektu nakłada na przedsiębiorców wytwarzających pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe obowiązek wykorzystywania roślin wysokobiałkowych pozyskanych od określonych podmiotów. Jednocześnie przepis ten ogranicza możliwość nabywania takich roślin dopuszczonych do obrotu na obszarze wspólnego rynku, jeśli pochodzą one z państw trzecich. Artykuł 5 projektu ogranicza możliwość wprowadzania do obrotu pasz dopuszczonych do obrotu na obszarze wspólnego rynku, jeśli pochodzą one z państw trzecich. Przepis ten ogranicza jednocześnie możliwość dopuszczenia do obrotu pasz innych niż wyprodukowane z roślin wysokobiałkowych.

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Odnosząc się do treści projektu należy w szczególności wskazać następujące akty prawa UE:

- a) Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE), w zakresie przepisów ustanawiających swobodę przepływu towarów, w szczególności art. 34 TfUE;
- b) rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (dalej: rozporządzenie (WE) nr 178/2002)¹;

¹ Dz. Urz. UE L 31 z 1.2.2002, s. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15, Tom 6, s. 463, ze zm.

- c) rozporządzenie (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 stycznia 2005 r. ustanawiające wymagania dotyczące higieny pasz (dalej: rozporządzenie (WE) nr 183/2005)²;
- d) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylające dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (dalej: rozporządzenie (WE) nr 767/2009)³;
- e) dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego⁴ (dalej: dyrektywa (UE) 2015/1535).

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Przewidywane w projekcie ustawy ograniczenia zawarte w art. 4 oraz art. 5 projektu dotyczą swobody przepływu towarów, o której mowa w art. 34 TfUE.

Zgodnie z art. 34 TfUE zakazane są ograniczenia ilościowe w przywozie towarów między państwami członkowskimi oraz wszelkie środki o skutku równoważnym. Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wynika, że art. 34 TfUE zakazując pomiędzy państwami członkowskimi środków równoważnych z ilościowymi ograniczeniami w przywozie, obejmuje każdy przepis krajowy, który mógłby bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie stanowić przeszkodę w handlu wewnątrzunijnym (formuła *Dassonville*).⁵ W wyroku w sprawie *Cassis de Dijon* TSUE wprowadził ponadto zasadę, że każdy produkt zgodnie z prawem wytworzony i wprowadzony do obrotu w jednym z państw członkowskich powinien zostać dopuszczony do obrotu w każdym innym państwie członkowskim.⁶ Sformułowana w wyroku w sprawie *Cassis de Dijon* i stale rozwijana w późniejszych orzecznictwie TSUE zasada wzajemnego

² Dz. Urz. UE L 35 z 8.2.2005, s. 1, ze zm.

³ Dz. Urz. UE L 229 z 1.9.2009, s. 1, ze zm.

⁴ Dz. Urz. UE L 241 z 17.9.2015, s. 1.

⁵ Wyroki: z 11 lipca 1974 r. w sprawie 8/74 *Dassonville*, ECR 1974, str. 837, pkt 5, z 12 marca 1987 r. w sprawie 178/84 *Komisja przeciwko Niemcom*, ECR 1987, str. 1227, pkt 27, z 19 czerwca 2003 r. w sprawie C-420/01 *Komisja przeciwko Włochom*, ECR 2003, str. I-6445, pkt 25, z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie C-88/07 *Komisja przeciwko Hiszpanii*, Zb. Orz. 2009, str. I-1353, pkt 82 oraz z 11 września 2014 r. w sprawach połączonych C-204/12 do C-208/12 *Essent Belgium NV* (dotychczas nieopublikowany w Zb. Orz.), pkt 77.

⁶ Wyrok Trybunału z 20 lutego 1979 r. w sprawie 120/78 *Rewe-Zentral AG przeciwko Bundesmonopolverwaltung für Branntwein (Cassis de Dijon)*, ECR 1979, str. 649, pkt 14.

uznania ma zastosowanie również w sytuacji, gdy nie istnieją unijne środki harmonizacji (przepisy prawa pochodnego UE). Także w tym przypadku państwa członkowskie mają obowiązek dopuszczenia do obrotu towarów wyprodukowanych zgodnie z prawem i będących w obrocie w innym państwie członkowskim. Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji Europejskiej zasada wzajemnego uznania zapewnia swobodny przepływ towarów bez konieczności harmonizowania prawodawstwa poszczególnych państw członkowskich, Sprzedaż produktu legalnie wyprodukowanego w jednym państwie członkowskim nie może być więc zakazana w innym państwie członkowskim, nawet jeśli przepisy techniczne lub jakościowe różnią się od przepisów obejmujących ich własne produkty.

Wspomniany art. 34 znajduje zastosowanie do produktów pochodzących z państw członkowskich, a także do produktów pochodzących z państw trzecich, jeśli znajdują się one w swobodnym obrocie w państwach członkowskich (art. 28 ust. 2 w zw. z art. 34 TfUE). Produkty pochodzące z państw trzecich są uważane za będące w swobodnym obrocie w jednym z państw członkowskich po spełnieniu przesłanek określonych w art. 29 TfUE.

Artykuł 4 projektu ogranicza możliwość roślin wysokobiałkowych dopuszczonych do obrotu na obszarze wspólnego rynku, jeśli pochodzą one z państw trzecich. Artykuł 5 projektu ogranicza możliwość wprowadzania do obrotu pasz dopuszczonych do obrotu na obszarze wspólnego rynku, jeśli pochodzą one z państw trzecich. Przepis ten ogranicza jednocześnie możliwość dopuszczenia do obrotu pasz innych niż wyprodukowane z roślin wysokobiałkowych. Analizowane przepisy, ograniczając możliwość nabywania produktów dopuszczonych do obrotu na wspólnym rynku, a pochodzących z państw trzecich, stanowią środki zakazane Traktatem w rozumieniu art. 34 TfUE.

Państwa członkowskie mogą wprowadzić wyjątki od wspomnianego zakazu w celu ochrony wartości określonych w art. 36 TfUE. W przepisie tym dopuszczono stosowanie zakazów lub ograniczeń przywózowych, wywózowych lub tranzytowych, jeżeli są one uzasadnione względami moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochrony roślin, ochrony narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej, bądź ochrony własności przemysłowej i handlowej. Przepis ten stanowi, że takie zakazy lub ograniczenia nie powinny stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między państwami członkowskimi.

Projekt nie wskazuje żadnej z wartości chronionych na podstawie art. 36 TfUE. Głównym, deklarowanym przez wnioskodawców, celem projektu jest zapewnienie „bezpieczeństwa białkowego” Polski. W uzasadnieniu projektu stwierdzono, że na skutek zwiększonego globalnego zapotrzebowania na żywność, w przyszłości w Polsce może wystąpić brak białkowych pasz dla zwierząt, a w konsekwencji brak żywności dla ludzi. Projektodawcy powołują

się w tym zakresie na ogólne dane ONZ ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) dotyczące możliwości wzrostu zapotrzebowania na żywność. Uzasadnienie celu projektu zostało przedstawione w sposób bardzo ogólny. Nie zawiera ono danych obrazujących wpływ potencjalnego wzrostu zapotrzebowania żywnościowego na wzrost zapotrzebowania na pasze. Ponadto w projekcie nie przedstawiono informacji na temat potencjalnego wzrostu produkcji rolnej w zakresie roślin wysokobiałkowych, który mógłby służyć zaspokojeniu ewentualnego wzrastającego globalnego popytu na pasze. Na podstawie informacji przedstawionych w uzasadnieniu nie można wskazać żadnej z wartości chronionej na podstawie art. 36 TfUE. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału obowiązek wykazania przesłanek zastosowania art. 36 TfUE spoczywa na państwach członkowskich⁷. Muszą one przedstawić argumentację wskazującą na adekwatność i niezbędność projektowanych regulacji⁸. Ponieważ celem projektowanych ograniczeń nie jest ochrona wartości określonych w art. 36 TfUE zakazy przewidziane w proponowanych art. 4 i art. 5 projektu nie są dopuszczalne w świetle art. 36 TfUE. Proponowane przepisy mogą zostać uznane za sprzeczne z art. 34 TfUE dotyczącym swobodnego przepływu towarów.

W kontekście traktatowej swobody przepływu towarów należy dodać, że procedura produkcji, wprowadzania na rynek i stosowania w obrębie Unii pasz dla zwierząt została określona w prawie pochodnym UE, w szczególności w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002, rozporządzeniu (WE) nr 183/2005 oraz w rozporządzeniu (WE) nr 767/2009. Celem tych aktów jest przede wszystkim zapewnienie ochrony zdrowia publicznego (art. 168 ust. 4 lit. b), ale także realizacja wspólnej polityki rolnej (art. 43 TfUE), która zmierza m.in. do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw (art. 39 ust. 1 pkt d TfUE). Kluczowym aktem określającym mechanizm wprowadzania na wspólny rynek pasz dla zwierząt, łącznie z wymogami etykietowania, pakowania i prezentacji jest rozporządzenie (WE) nr 767/2009. Wprowadza ono jednolite kryteria umożliwiające wprowadzenie pasz do obrotu na rynku wewnętrznym, takie jak np. zakaz wykorzystywania w ich produkcji niektórych materiałów (załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 767/2009). W odniesieniu do części kryteriów wprowadzenia paszy do obrotu rozporządzenie (WE) nr 767/2009 odsyła do pozostałych aktów prawa paszowego, gdzie zostały one uregulowane w sposób bardziej szczegółowy. Przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 767/2009 oraz innych aktach prawa paszowego kryteria wprowadzenia paszy do obrotu nie obejmują przesłanek określonych w art. 4 oraz art. 5 projektu, związanych z miejscem wytworzenia roślin wysokobiałkowych, nie uzależniają też możliwości prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do

⁷ 251/78 *Denkavit Futtermittel*; C-270/02 *Komisja p. Włochom*, pkt 22; C-434/04 *Ahokainen*, pkt 29).

⁸ C-358/95 *Morellato*, pkt 14; C-14/02 *Atral*, pkt 67.

obrotu pasz od tego czy podmiot wprowadza określoną ilość pasz wyprodukowanych z roślin wysokobiałkowych.

3.2. Z uwagi na treść projektu należy uwzględnić obowiązki notyfikacyjne wynikające z dyrektywy (UE) 2015/1535. Dyrektywa (UE) 2015/1535 ma na celu wspieranie funkcjonowania rynku wewnętrznego. Służy temu procedura notyfikacyjna umożliwiającą zapewnienie przejrzystości w zakresie krajowych inicjatyw dotyczących wprowadzania norm i przepisów technicznych. Państwa członkowskie zobowiązane są niezwłocznie przekazać Komisji Europejskiej wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej (art. 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy (UE) 2015/1535). Pojęcie projekt przepisów technicznych oznacza tekst specyfikacji technicznej lub innego wymogu bądź zasady dotyczącej usług, włącznie z przepisami administracyjnymi, opracowany w celu ustanowienia ich lub doprowadzenia do ich ustanowienia jako przepisów technicznych, a który znajduje się na etapie przygotowania, na którym mogą zostać wprowadzone zasadnicze zmiany. Pojęcie przepisy techniczne oznacza specyfikacje techniczne i inne wymagania bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, *de jure* lub *de facto*, w przypadku wprowadzenia do obrotu, świadczenia usługi, ustanowienia operatora usług lub korzystania w państwie członkowskim lub na przeważającej jego części, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich, z wyjątkiem określonych w art. 7 dyrektywy (UE) 2015/1535, zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług. Pojęcie specyfikacja techniczna oznacza specyfikację zawartą w dokumencie, który opisuje wymagane cechy produktu, takie jak: poziom jakości, wydajności, bezpieczeństwa lub wymiary, włącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do produktu w zakresie nazwy, pod jaką jest sprzedawany, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania i etykietowania oraz procedur oceny zgodności. Termin „specyfikacja techniczna” obejmuje także metody produkcji oraz przetwórstwa stosowane w stosunku do produktów rolnych.

Obowiązek notyfikacyjny ma na celu umożliwienie Komisji Europejskiej i innym państwom członkowskim UE wyrażenie opinii, czy projektowany przepis może utrudnić handel lub, w stosunku do zasad dotyczących usług, swobodę przepływu usług lub swobodę przedsiębiorczości podmiotów gospodarczych w dziedzinie usług (art. 5 ust. 1 akapit szósty dyrektywy). Obowiązek notyfikacyjny połączony jest z obowiązkiem państwa odroczenia przyjęcia projektu przepisu technicznego. Okres wstrzymania może być różny, jednak zasadniczo nie może być krótszy niż trzy miesiące (art. 6 dyrektywy (UE) 2015/1535). Naruszenie obowiązku notyfikacyjnego,

niezależnie od zgodności projektowanych przepisów z prawem UE, samo w sobie stanowi naruszenie prawa UE. Konsekwencją takiego naruszenia, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości⁹, jest brak możliwości zastosowania przyjętych przepisów krajowych.

Ze względu na treść projektu należy uwzględnić obowiązki notyfikacyjne wynikające z dyrektywy (UE) 2015/1535. Projekt wprowadza ograniczenia związane z produkcją pasz, ogranicza też możliwość wprowadzania do obrotu pasz innych niż wyprodukowane z roślin wysokobiałkowych. Projekt ustawy zawiera więc przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/1535. Konieczne jest przeprowadzenie procedury notyfikacyjnej zgodnie z wymogami dyrektywy (UE) 2015/1535. Notyfikacja Komisji Europejskiej odbywa się za pośrednictwem ministra właściwego do spraw gospodarki, który jest koordynatorem krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (zob. art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej¹⁰ oraz § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych¹¹).

4. Konkluzja

Proponowane art. 4 oraz art. 5 poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach mogą zostać uznane za sprzeczne z art. 34 TfUE dotyczącym zasady swobody przepływu towarów.

Projekt podlega notyfikacji zgodnie z wymogami dyrektywy (UE) 2015/1535. Notyfikacja Komisji Europejskiej odbywa się za pośrednictwem ministra właściwego do spraw gospodarki.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski
Przemysław Sobolewski

⁹ Wyrok Trybunału z dnia 30 kwietnia 1996 r. w sprawie C-194/94 *CIA Security International przeciwko Signalson i Securitel*, ECR 1996, s. I-2201.

¹⁰ Dz. U. z 2016 r. poz. 543, ze zmianami.

¹¹ Dz. U. Nr 239, poz. 2039, ze zmianami.

Warszawa, 23 stycznia 2017 r.

BAS-WAPEiM-34/17

SEKRETARIAT Z-OY SZEFKA KS
Lp. DS. 1600-35117(2)
Data wpływu 24.01.2017Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej**Opinia prawna**

w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy poselski projekt ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko) jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt określa niektóre zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu pasz zawierających rośliny wysokobiałkowe.

Proponowane art. 4 oraz art. 5 poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach mogą zostać uznane za sprzeczne z art. 34 TfUE dotyczącym zasady swobody przepływu towarów.

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Projekt ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Akceptował:
Wicedyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Przemysław Sobolewski

RZECZPOSPOLITA POLSKA

PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
PROKURATOR KRAJOWY

Warszawa, dnia 30.01.2017 r.

PK I BP 0280.13.2017

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 31.01.2017 r.

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

W nawiązaniu do pisma z dnia 20 stycznia 2017 r., nr GMS-WP-173-14/17, dotyczącego poselskiego *projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach*, przekazanego Prokuratorowi Generalnemu do wyrażenia opinii w trybie art. 3 § 1 pkt 12 *ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. - Prawo o prokuraturze* (Dz. U. poz. 177 ze zm.), uprzejmie informuję, że do przedstawionego projektu, normującego problematykę leżącą poza obszarem działania prokuratury i zakresem kompetencji merytorycznych Prokuratora Generalnego, uwag nie zgłaszam.

z pozdrowieniami

Bogdan Janowski

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
Prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf

Warszawa, dnia **3** lutego 2017 r.

BSA III-021-23/17

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz.

03. 02. 2017

Data wpływu

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa

Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo z dnia 20 stycznia 2017 r., GMS-WP-173-14/17 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 1254) nie uznaje za celowe opiniowania *poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach*.

Z wyrazami szacunku

KRAJOWA IZBA GOSPODARCZA

Marek Kłoczko
Wiceprezes
Dyrektor Generalny

WDG/ 19 /2017

Warszawa, 15 lutego 2017

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz. 20.02.2017

Data wpływu

Pan
Adam Podgórski
Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

W odpowiedzi na Pana pismo (znak GMS-WP-173-14/17 z dnia 20 stycznia 2017) w sprawie opinii do poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach, Klubu poselskiego Kukiz'15, uprzejmie przekazuję w tej sprawie stanowisko Krajowej Izby Gospodarczej, Komitetu Rolnictwa i Obrotu Rolnego.

Klub Poselski Kukiz'15 złożył projekt ustawy, który zakłada wyeliminowanie białka roślinnego, w tym śruty sojowej z soi modyfikowanej genetycznie (GMO), do roku 2020. W miejsce importowanego białka roślinnego miałyby być zastosowane krajowe źródła białka roślinnego, w tym głównie pochodzącego z krajowych odmian roślin strączkowych.

Producenci pasz, którzy nie dokonaliby zmian w recepturach produkujących polegających na zastąpieniu importowanego białka roślinnego białkiem krajowym mieliby płacić dotkliwe kary finansowe. Projekt ustawy ignoruje podstawowe fakty, a mianowicie ;

- ani połowiczne, a tym bardziej całkowite zastąpienie importowanego białka paszowego z soi GMO krajowymi surowcami białkowymi, w tym głównie nasionami roślin strączkowych jest niemożliwe, co najmniej z dwóch powodów;
 - a/. niskich, zawodnych i nieopłacalnych dla rolników plonów roślin strączkowych (pomimo znacznego wsparcia budżetowego tych roślin).
 - b/. niepełnowartościowych żywieniowo białek krajowych roślin strączkowych (brak aminokwasów egzogennych) oraz trujących (anty żywieniowych) składników dla prosiąt i piskląt, a także cieląt i krów mlecznych,
- pasze z udziałem białek pochodzących ze śruty sojowej GMO nie wywołują żadnych negatywnych skutków dla zdrowia zwierząt i ludzi spożywających produkty żywnościowe pochodzące od tych zwierząt, natomiast wykazują wysoką efektywność biologiczną i ekonomiczną. Wieloletnie badania naukowe przeprowadzone w wielu krajach, w tym i Polsce w państwowych Instytutach; Ekonomiki Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej, Zootechniki, Weterynarii, Hodowli Roślin i Nasiennictwa, potwierdziły zgodnie wysokie walory żywieniowe i absolutnie pełną wartość pokarmową i zdrowotną, pasz z udziałem soi GMO. W żadnym kraju świata, co trzeba podkreślić, nie wyłączono z łańcucha

Krajowa Izba Gospodarcza

ul. Trębacka 4, 00-074 Warszawa, tel. +48 22 630 96 00, faks: +48 22 827 46 73, www.kig.pl

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy, XII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego

KRS: 0000121136, REGON: 006210187, NIP: 526 000 17 08

żywnościowego białka pochodzącego ze śrut soi zmodyfikowanej genetycznie, która stanowi w skali globalnej główne źródło tańszego i wysokowartościowego oraz zdrowotnie potwierdzonego badaniami i praktyką rolniczą, niezbędnego składnika pasz,

- z bilansu białka paszowego w Polsce wynika, że prawie 3/4 białka pochodzi z importu, a nasiona roślin strączkowych dostarczają ok. 7% tego białka,
- deficyt białka roślinnego przy tym spożyciu produktów zwierzęcych występuje w całej Europie, która importuje ok. 34 mln ton soi i śruty sojowej (Polska ok. 2 mln ton).

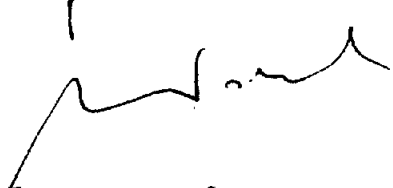
Wprowadzenie powyższego projektu ustawy w życie będzie katastrofalnym błędem dla polskiego rolnictwa, a zwłaszcza dla produkcji zwierzęcej, który spowoduje szereg negatywnych skutków.

Oto niektóre z nich;

1. Upadek produkcji drobiarskiej, która odniosła ogromny sukces w ostatnich latach i znaczne pogorszenie efektywności pozostałej produkcji zwierzęcej,
2. Spadek cen zbóż spowodowany zmniejszeniem popytu na nie, na skutek upadku produkcji drobiarskiej i w konsekwencji zmniejszenie produkcji pasz.
3. Załamanie eksportu produktów zwierzęcych zwłaszcza drobiarskich, co znacznie pogorszy bilans eksportowo – importowy Polski.
4. Wzrost cen krajowych produktów zwierzęcych, zwłaszcza drobiarskich co dotkliwie uderzy w budżety domowe najuboższych rodzin, w których wydatki na żywność są dominujące.
5. Zastąpienie krajowych produktów zwierzęcych (głównie drobiarskich) tańszymi, sprowadzanymi z innych krajów UE, które będą pochodziły od zwierząt karmionych paszami GMO.

Zmniejszenie zależności od importu białka roślinnego powinno opierać się na stworzeniu systemów wsparcia dla rolników produkujących rośliny strączkowe i organizacji podaży umożliwiającej dostawę jednolitych produktów, spełniających wymagania żywnościowe poszczególnych gatunków zwierząt. Wymaga to wieloletniego programu realizowanego nie tylko przez Polskę, ale przede wszystkim przez Unię Europejską. W przeciwnym razie działania restrykcyjne mające wymusić w Polsce eliminację importu białka roślinnego, bez równoległych działań na poziomie Komisji Europejskiej, będą całkowicie nieskuteczne, ale skutecznie zniszczą produkcję zwierzęcą w naszym kraju. Będzie bowiem zawsze możliwy import (otwarte granice) tańszych wówczas produktów zwierzęcych lub tańszych i lepszych jakościowo pasz wyprodukowanych w innych krajach unijnych, na bazie surowców białkowych pochodzenia roślinnego spoza Europy.

~ prowadzić

KRAJOWA RADA IZB ROLNICZYCH

00-930 Warszawa, ul. Wspólna 30, tel. (22) 623-21-65; fax. (22) 623-11-55
e-mail: sekretariat@krir.pl www.krir.pl

KRIR/KP/W/ 190 /17

Warszawa 2017-02-17

Pan
Adam Podgórski
Zastępca
Szefa Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

W odpowiedzi na pismo znak *GMS-WP-173-226/16* dotyczące poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach, przedstawiam opinię samorządu rolniczego w tej sprawie.

Przesłany do konsultacji projekt, zgodnie z uzasadnieniem przedstawionym przez wnioskodawców, ma na celu „zmniejszenie importu białka paszowego, głównie poekstrakcyjnej śruty sojowej modyfikowanej genetycznie, poprzez ustanowienie minimalnego udziału roślin wysokobiałkowych w paszach wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski”.

W związku z obowiązującym dotychczas zakazem stosowania produktów pochodzenia zwierzęcego i mączek mięsno-kostnych w żywieniu zwierząt (za wyjątkiem pasz dla zwierząt futerkowych i ryb) większość krajów UE, szczególnie o podobnym klimacie i pozostałych warunkach produkcyjnych jak Polska, boryka się z deficytem zapotrzebowania krajowych roślinnych surowców białkowych przeznaczonych do produkcji pasz. Problem ten uległ nasileniu po wprowadzeniu zakazu stosowania białek pochodzenia zwierzęcego do produkcji pasz w konsekwencji występowania i zwalczania BSE.

SEKRETARIAT Z-OY SZEFA KS

L. dz.

Data wpływu 23. 02. 2017

Obecnie stosowanie wyłącznie białka pochodzenia roślinnego przy produkcji pasz (zastępującego mączki zwierzęce) pokrywa prawie 100 % potrzeb żywieniowych zwierząt dla tego składnika. Jednakże wpływa to w znaczny stopniu na ponoszone koszty produkcji, jej wyniki finansowe i opłacalność chowu (szczególnie drobiu i trzody chlewnej) jak i przetwórstwa.

Ze względu, iż obecnie wg danych statycznych, jedynie 4 % krajowych białkowych surowców paszowych pochodzi z potencjalnych plonów upraw bobowatych objętych dopłatami, a pozostałe 26% z innych krajowych źródeł (śruta rzepakowa, odpady przemysłu gorzelniczego i browarnictwa) w naszej opinii osiągnięcie wskaźnika poziomu krajowych komponentów białkowych na poziomie 40 a nawet 50 % wydaje się być realne już dzisiaj, przy zmniejszeniu ich eksportu z Polski, głównie do Niemiec i innych krajów UE.

Biorąc pod uwagę cele i realizację rządowego wieloletniego programu na lata 2016-20 „Zwiększenie wykorzystania krajowego białka paszowego dla produkcji wysokiej jakości produktów zwierzęcych w warunkach zrównoważonego rozwoju” wydaje się, iż nie musimy się obawiać wspomnianego w uzasadnieniu światowego kryzysu białkowego zagrażającemu „bezpieczeństwu białkowego kraju”.

Należy mieć na uwadze, iż od 2018 roku lub w latach następnych Komisja Europejska może dopuścić (jako najtańszego surowca i najlepszego źródła białka) - oczekiwaną przez hodowców zwierząt ze wszystkie państw członkowskich- możliwość krzyżowego używania mączek zwierzęcych dla drobiu i trzody chlewnej. Z tego też względu, uważamy uzyskanie 50 % udziału roślinnych surowców białkowych, za realne już dzisiaj i wystarczającym stopniu pokrywające bezpieczeństwo paszowe produkcji zwierzęcej.

Natomiast przepisy projektu nakładają, na wzór funkcjonującej na podstawie dyrektywy 2009/28/WE ustawy o biokomponentach i biopaliwach ciekłych (Dz.

Dz.U.2014r.poz.1643ze.zm) obowiązek stosowania już od 2017r., przez wytwórców pasz -40% udziału roślin wysokobiałkowych w ogólnej ilości produkowanych pasz, a w kolejnych latach odpowiednio ; 70%-w 2018 r., 80% -w 2019 r. 90% - 2020 r. Należy tutaj zaznaczyć, iż przepisy dyrektywy unijnej dotyczące udziału bio-komponentów w paliwach obowiązują we wszystkich krajach członkowskich UE natomiast proponowany projekt dotyczy tylko naszego kraju.

Naszym zdaniem jest to dyskusyjne nie tylko w świetle przepisów unijnego paszowego prawa. Uzyskanie na krajowym rynku pasz 90% udziału roślin białkowych w przeciągu 3 lat, jest trudne zarówno ze względów technologicznych, kosztowych jak i wielkości potencjalnych zasobów. Ponadto zapis powinien odnosić się nie do samych pasz, lecz udziału w nich białka (średnio 18%). Wspomniane 90% udziału w paszach stosowanych w żywieniu zwierząt (oprócz koncentratów białkowych) byłoby nie tylko niezgodne z normami żywienia poszczególnych gatunków, ale wręcz szkodliwe dla zdrowia zwierząt, a także nadmiernie obciążałoby wydalaniem azotem środowisko naturalne. Wydaje się, że zapis ten wymaga korekty.

Jako przedstawiciele samorządu rolniczego doceniamy intencje, jakimi kierowali się projektodawcy tj. zaspokojenie potrzeb gospodarki w zakresie białka roślinnego w oparciu o krajowe źródła tego białka i poprawę tym samym bezpieczeństwa żywnościowego kraju. Uważamy jednak, że nie uzyskamy tego efektu przy pomocy proponowanej ustawy i określonych w niej wskaźników Narodowego Celu Wskaźnikowego, poprzez wysokie kary dla podmiotów, które ich nie zrealizują.

Odnosząc się do poszczególnych przepisów projektu ustawy, wiele z nich budzi wątpliwości, co do możliwości ich realizacji i osiągnięcia zamierzonych celów a mianowicie m.in.;

- zgodnie z proponowanymi zapisami art. 4 oraz 5 projektu, podmioty działające na krajowym rynku pasz, będą zobowiązane do produkowania pasz z 90% udziałem roślin białkowych wyprodukowanych jedynie na terytorium UE. W naszym przekonaniu, tak sformułowany przepis wydaje się pozostawać w sprzeczności do celów ww. rządowego Programu i który w znaczący sposób ograniczy możliwość importu przez krajowe

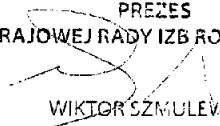
wytwórnice pasz, roślinnych surowców z poza krajów UE, w tym również soi niemodyfikowanej genetycznie i innych surowców na potrzeby krajowej produkcji zwierzęcej. Ponadto w takim razie należałoby by również ograniczyć przywóz do Polski z poza krajów UE np. kukurydzy, w tym GMO dla potrzeb przemysłu rolnospożywczego.

- ze względu, iż podobnych ograniczeń nie mają firmy paszowe w innych krajach europejskich, taka regulacja grozi wzrostem cen pasz i kosztów produkcji zwierzęcej, a dalej załamaniem krajowej produkcji pasz i może być w konsekwencji zupełnie przeciwnym do zamierzonego efektem gospodarczym.

W opinii samorządu rolniczego projekt ustawy wymaga ponownej analizy, pod kątem możliwości wykorzystywania pasz wyprodukowanych w oparciu o krajowe źródła białka w żywieniu poszczególnych gatunków zwierząt oraz zaangażowania wszystkich zainteresowanych stron łącznie z Rządem RP w realizację tego zamysłu.

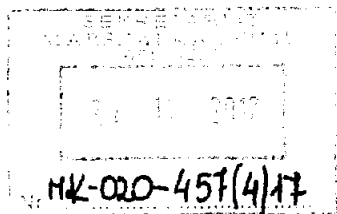
Uważamy, iż tak opracowany projekt należy wykorzystać do dalszej dyskusji i bardziej szczegółowych prac dotyczących rynku pasz. Może on być też podstawą do szerokiej konsultacji na forum UE, dotyczącej kształtu unijnej polityki paszowej i żywienia zwierząt na przyszły okres programowania WPR również w świetle podpisanych umów międzynarodowych.

Z poważaniem

PREZES
KRAJOWEJ RADY IZB ROLNICZYCH

WIKTOR SZMULEWICZ

Warszawa, 24 listopada 2017 r.

Szanowny Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 36 ust. 1a Regulaminu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej, w imieniu
wnioskodawców, wnoszę autopoprawkę do poselskiego projektu ustawy

- o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach.

Posel Jarosław Sachajko

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'Sachajko', written in a cursive style.

**Autopoprawka do poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin
wysokobiałkowych w paszach**

1) W art. 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu zapewnienia bezpieczeństwa ochrony życia i zdrowia ludzi oraz zwierząt podmiot działający na rynku pasz wytwarzając pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe jest obowiązany wykorzystywać rośliny wysokobiałkowe pozyskiwane na podstawie umowy kontraktacji zawartej z rolnikiem prowadzącym gospodarstwo rolne na obszarze co najmniej jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej.”;

2) W art. 5 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmiot realizujący Narodowy Cel Wskaźnikowy jest obowiązany zapewnić, realizując cel określony w art. 4 ust. 1, co najmniej minimalny udział roślin wysokobiałkowych pozyskanych w sposób określony w art. 4 w ogólnej ilości pasz wprowadzanych przez ten podmiot do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w danym roku kalendarzowym.”;

3) Uzasadnienie projektu ustawy otrzymuje brzmienie:

„UZASADNIENIE

1. Potrzeba i cel wydania ustawy

Celem projektowanej ustawy jest zmniejszenie importu białka paszowego, głównie poekstrakcyjnej śruty sojowej modyfikowanej genetycznie, poprzez ustanowienie minimalnego udziału roślin wysokobiałkowych w paszach wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski. Projektowana ustawa ma na celu stworzenie warunków zapewniających "bezpieczeństwo białkowe" kraju w przypadku wystąpienia światowego kryzysu białkowego i brak uzależnienia Rzeczypospolitej Polski od importu paszy. Ponadto, celem ustawy jest realizacja przepisu zawartego w art. 15 ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach (Dz. U. z 2014 r., poz. 398, ze zm.), zwanej dalej „ustawą o paszach”, w którym

ustanowiony został zakaz wytwarzania, wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski oraz stosowania w żywieniu zwierząt pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego.

Ustawa ma realizować cel wyrażony w art. 36 Traktatu o funkcjonowaniu UE zapewniając bezpieczeństwo ochrony życia i zdrowia ludzi, a także zwierząt. Wprowadzenie ustawy zwiększy bezpieczeństwo ochrony życia i zdrowia ludzi poprzez zmniejszenie importu śruty sojowej modyfikowanej genetycznie. Przepisy ustawy zwiększą także ochronę życia i zdrowia zwierząt poprzez ograniczenie możliwości stosowania pasz modyfikowanych genetycznie w produkcji i hodowli zwierząt.

Ochrona życia i zdrowia ludzi oraz zwierząt w kontekście importu śruty sojowej modyfikowanej genetycznie używanej do skarmiania zwierząt jest bardzo ważna, ponieważ wpływ GMO, w tym pasz modyfikowanych genetycznie na życie i zdrowie człowieka oraz zwierząt nie jest do końca znany. Istnieją badania naukowe, które poddają w wątpliwość bezpieczeństwo GMO i jego neutralny wpływ na organizmy żywe. Przywołać warto chociażby publikację „Genetycznie modyfikowane organizmy - zagrożenia dla zdrowia, rolnictwa i środowiska” autorstwa prof. zw. dr hab. inż. Stanisława K. Wiąckowskiego, który wskazuje liczne przykłady badań, które wykazały szkodliwy wpływ GMO na życie i zdrowie ludzi oraz zwierząt. Jeżeli chodzi o pasze GMO, to prof. Wiąckowski wskazuje na badania prowadzone na uniwersytetach we Włoszech oraz w Rosji. „We Włoszech Manuela Malatesta i jej współpracownicy w latach 2002 – 2005 z Uniwersytetu w Urbino Porugie i Pavia po 2-letnich solidnych badaniach wykazali, że GM soja podawana myszom spowodowała poważne zmiany w komórkach wątroby, trzustki i jąder. Podobne wyniki w przypadku szczurów karmionych GM soją uzyskali też inni autorzy. W latach 2005 – 2006 naukowcy z Rosyjskiej Akademii Nauk poinformowali, że szczury karmione genetycznie zmodyfikowaną soją wydały na świat nadmierną liczbę skarłowaciałego potomstwa. Ponad połowa z nich zdechła w ciągu trzech tygodni, natomiast te, które przeżyły były całkowicie bezpłodne.”¹ W związku z brakiem jednoznacznych dowodów na bezpieczeństwo skarmiania paszami zawierającą śrutę sojową modyfikowaną genetycznie podstawowym obowiązkiem ustawodawcy powinna być ochrona zdrowia i życia ludzi oraz zwierząt.

¹ Stanisław K. Wiąckowski, *Genetycznie modyfikowane organizmy zagrożenia dla zdrowia, rolnictwa i środowiska*, Kielce 2009 r., str. 78

2. Stan aktualny

Aktualny stan prawny nie zawiera regulacji dotyczących wykorzystania roślin wysokobiałkowych w paszach wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski. Dotychczasowe działania koncentrowały się na udzielaniu wsparcia w zakresie uprawy roślin wysokobiałkowych. Zgodnie z art. 15 ustawy z dnia 5 lutego 2015 r. o płatnościach w ramach systemów wsparcia bezpośredniego (Dz. U. 2015 poz. 308, ze zm.) płatności związane do powierzchni upraw przysługują do uprawy w plonie głównym m.in. roślin strączkowych. Płatność przysługuje rolnikowi, który prowadzi w plonie głównym uprawę roślin wysokobiałkowych, takich jak: bób, bobik, ciecierzycę, fasolę zwykłą, fasolę wielokwiatową, groch siewny, groch siewny cukrowy, soczewica jadalna, soja zwyczajna, łubin biały, łubin wąskolistny, łubin żółty, peluszkę, seradę uprawną, koniczynę czerwoną, koniczynę białą, koniczynę białoróżową, koniczynę perską, koniczynę krwistoczerwoną, komonikę zwyczajną, esparceta siewną, lucernę siewną, lucernę mieszańcową, lucernę chmielową, lędźwian, nostrzyk biały, wykę kosmatą i wykę siewną. Dotychczasowe działania nie skutkowały jednak zwiększeniem wykorzystania roślin wysokobiałkowych w paszach wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski. Zasadne jest zatem stworzenie mechanizmu, który pozwoli na wykorzystanie roślin wysokobiałkowych w produkcji pasz, a w konsekwencji przyczyni się do wzrostu wykorzystania pasz z udziałem roślin wysokobiałkowych w hodowli zwierząt gospodarskich.

Rzeczpospolita Polska rocznie, dla zaspokojenia potrzeb paszowych, importuje około 2 mln ton śruty sojowej. Realizacja przepisu zawartego w art. 15 ustawy z dnia 22 lipca 2006 r. o paszach, w którym ustanowiony został zakaz wytwarzania, wprowadzania do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski oraz stosowania w żywieniu zwierząt pasz genetycznie zmodyfikowanych oraz organizmów genetycznie zmodyfikowanych przeznaczonych do użytku paszowego, wymaga znalezienia zastępczych, wysokobiałkowych składników, porównywalnych pod względem jakościowym i ekonomicznym do soi. Jak wykazały badania prowadzone w ramach Programu Wieloletniego „Ulepszanie krajowych źródeł białka roślinnego, ich produkcji, systemu obrotu i wykorzystania w paszach”, zwanego dalej „Programem Wieloletnim” mogą nimi być nasiona uprawianych na różnych typach gleb roślin strączkowych (groch – 22% białka, bobik – 34%, łubiny – 36-44%) oraz poekstrakcyjna śruta rzepakowa (35% białka).

Z informacji, jakie przedstawił dr inż. Wojciech Mikulski (pracownik naukowy Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu oraz Instytutu Genetyki Roślin Państwowej Akademii Nauk w Poznaniu) podczas posiedzenia Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w dniu 27 stycznia 2016r., wynika iż w 2015 r. w Polsce uprawiano 200 tys. ha roślin strączkowych, z której to powierzchni można byłoby uzyskać około 0,13 mln ton białka. Łącznie ze śrutą rzepakową i wywarem stanowiłoby to w sumie 0,4 mln ton białka, co oznacza iż w sezonie jesień 2015 – jesień 2016 możliwe byłoby wyprodukowanie w Polsce od 30% do 40% pasz w oparciu o krajowe źródła białka wolne od GMO.

W obszarze pasz bardzo istotnym zagadnieniem jest tzw. „białkowe bezpieczeństwo kraju” w Polsce – w przeciwieństwie do wielu innych państw (m.in. Francja, Norwegia, Szwajcaria) – zupełnie niedoceniane. W kraju, który w około 70% uzależniony jest od importu pasz wysokobiałkowych, istnieje niebezpieczeństwo, obecnie tylko teoretyczne, wystąpienia braku białkowych pasz dla zwierząt, a w konsekwencji braku żywności dla ludności. Jednak według danych Organizacji Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO), światowe zapotrzebowanie na żywność może wzrosnąć o 70% do 2050 r., czemu towarzyszyć będzie gwałtowne zwiększenie popytu na pasze. Stąd bezpieczeństwo żywnościowe pozostaje niezmiennie kluczowym wyzwaniem zarówno dla rolnictwa w Unii Europejskiej jak i w Polsce. Celem nadrzędnym polityki gospodarczej każdego kraju, w tym Polski, jest zapewnienie bezpieczeństwa żywnościowego ludności. Kluczowym elementem takich działań jest możliwość pozyskania dostatecznej ilości białka roślinnego na cele żywnościowe i paszowe. Jednym z narzędzi realizowania polityki bezpieczeństwa żywnościowego jest różnicowanie źródeł pozyskiwania białka roślinnego. W warunkach Polski, potrzeby paszowego białka roślinnego zaspokajano, wykorzystując rodzime rośliny strączkowe, np. groch czy łubin. Tradycyjna produkcja drobiu była oparta na paszach, których podstawowym składnikiem były zboża, natomiast dla trzody chlewnej wykorzystywano dodatkowo ziemniaki. Były to surowce rodzimej produkcji, której wielkość odpowiadała bieżącym potrzebom rynku. Jednakże dynamiczny rozwój globalnego handlu wywołał zjawisko zastępowania białka rodzimych roślin strączkowych w paszach łatwo dostępnym i konkurencyjnym jakościowo importowanym białkiem sojowym. Było to bezpośrednią przyczyną załamania się krajowej produkcji wymienionych surowców, co stworzyło jednocześnie warunki do dalszego zwiększania importu śruty sojowej. Obecnie krajowe zapotrzebowanie na białko roślinne w ponad 80% jest pokrywane importowanym białkiem sojowym, głównie z kontynentu amerykańskiego.

Zwiększenie wykorzystania roślin wysokobiałkowych w paszach wpisuje się również w politykę ekologiczną prowadzoną przez Unię Europejską, która odchodzi od intensywnych form produkcji zwierzęcej na rzecz integrowanych i proekologicznych systemów rolniczych, gdzie użytki zielone będą odgrywać wiodącą rolę w żywieniu bydła mięsnego. Obecne trendy polityki rolnej Unii Europejskiej zmierzają do rezygnacji z intensywnych form produkcji zwierzęcej, dążąc do integrowanych i proekologicznych systemów rolniczych. W priorytetach programów ochrony środowiska poszczególnych regionów, jako jedno z najważniejszych zadań podawane jest przeciwdziałanie zmianom klimatu, poprzez sukcesywną redukcję emisji gazów cieplarnianych. Rośliny strączkowe i motylkowate drobnonasienne stanowią znaczący element redukujący uwalnianie się gazów cieplarnianych, a działania zmierzające do zwiększenia ich uprawy byłyby zgodne z:

- Polityką Ekologiczną Państwa w latach 2009–2012, z perspektywą do roku 2016,
- Protokołem z Kioto do Ramowej Konwencji ONZ o ochronie klimatu Ziemi,
- Polityką Klimatyczną Polski – strategiami redukcji gazów cieplarnianych w Polsce do 2020 r.

Ponadto, ustanowienie obowiązku wprowadzania do obrotu pasz z udziałem roślin wysokobiałkowych istotnie przyczyni się do redukcji stosowania pasz genetycznie zmodyfikowanych, co będzie skutkowało poprawą jakości produktów żywnościowych pochodzenia zwierzęcego wprowadzanych na polski rynek. Obecnie powszechne stosowanie pasz zawierających modyfikowaną genetycznie soję w hodowli zwierząt gospodarskich powoduje, że do obrotu trafiają produkty żywnościowe pochodzenia zwierzęcego, które nie są wolne od GMO.

Mając powyższe argumenty na uwadze, konieczne jest podjęcie działań legislacyjnych w zakresie wykorzystania roślin wysokobiałkowych w paszach wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski.

3. Proponowane zmiany

Głównym założeniem projektowanej ustawy jest zwiększenie wykorzystania roślin wysokobiałkowych w produkcji pasz poprzez wprowadzenie Narodowego Celu

Wskaźnikowego, tj. minimalnego udziału roślin wysokobiałkowych w ogólnej ilości pasz wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski. W projekcie ustawy określono Narodowy Cel Wskaźnikowy („NCW”) na lata 2017-2020 (NCW w 2017 r. wynosi 40%, a w latach kolejnych odpowiednio 70% w 2018 r., 80% w 2019 r. oraz 90% w 2020 r.). Zaproponowano, aby począwszy od 2020 r. Rada Ministrów, co 5 lat, do dnia 15 czerwca danego roku, określała, w drodze rozporządzenia, Narodowy Cel Wskaźnikowy na kolejne 5 lat, biorąc pod uwagę możliwości surowcowe i wytwórcze oraz możliwości branży paszowej. W przypadku wystąpienia na rynku nadzwyczajnych zdarzeń skutkujących zmianą warunków zaopatrzenia w rośliny wysokobiałkowe, Rada Ministrów będzie mogła obniżyć, w drodze rozporządzenia, Narodowy Cel Wskaźnikowy wyznaczony na dany rok kalendarzowy.

Projekt ustawy nakłada na podmioty realizujące Narodowy Cel Wskaźnikowy obowiązek zapewnienia co najmniej minimalnego udziału roślin wysokobiałkowych w ogólnej ilości pasz wprowadzanych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polski przez ten podmiot, który jest równy Narodowemu Celowi Wskaźnikowemu. Powyższy obowiązek będzie spoczywał na podmiotach działających na rynku pasz, wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paszy. Projektowana ustawa przewiduje, iż podmiot działający na rynku pasz wytwarzając pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe jest obowiązany wykorzystywać rośliny wysokobiałkowe pozyskiwane na podstawie umowy kontraktacji zawartej z rolnikiem prowadzącym gospodarstwo rolne na obszarze jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej. Umowa jest zawierana na okres nie krótszy niż 2 lata. W projekcie ustawy określono niezbędne elementy powyższej umowy m.in. określenie maksymalnej ilości roślin wysokobiałkowych przewidzianych do dostarczenia podmiotowi działającemu na rynku pasz przez rolnika w poszczególnych latach obowiązywania umowy; cenę za jednostkę masy lub objętości dostarczonych roślin wysokobiałkowych. Podmiot działający na rynku pasz wytwarzający pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe, może również zawrzeć umowę z podmiotem prowadzącym handel roślinami wysokobiałkowymi uprawianymi na terytorium Unii Europejskiej.

Ponadto, w projekcie ustawy przewidziano tryb kontroli realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego oraz przepis karny. Kara pieniężna za niewypełnienie obowiązku realizacji NCW byłaby uzależniona od zrealizowanego udziału roślin wysokobiałkowych użytych w

ogólnej ilości sprzedanych pasz. W związku z przyznaniem Inspekcji Weterynaryjnej kompetencji do przeprowadzania kontroli podmiotów realizujących Narodowy Cel Wskaźnikowy w projekcie ustawy przewidziano odpowiedni przepis zmieniający ustawę z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej.

4. Przewidywane skutki społeczne, gospodarcze, finansowe i prawne

Projektowana ustawa przyczyni się do zmniejszenia importu białka paszowego, głównie modyfikowanego genetycznie i stworzenie warunków zapewniających "bezpieczeństwo białkowe" kraju w przypadku wystąpienia światowego kryzysu białkowego. Ustanowienie obowiązku wprowadzania na polski rynek określonego procentu pasz zawierających rośliny wysokobiałkowe przyczyni się do zwiększenia stosowania pasz wolnych od GMO w hodowli zwierząt gospodarskich. Powyższe korzystnie wpłynie na jakość produktów żywnościowych pochodzenia zwierzęcego, które trafiają do polskich konsumentów, co wywoła również pozytywne skutki w zakresie zdrowia konsumentów. Zróżnicowanie produktów żywnościowych wprowadzanych do obrotu na terytorium Polski zwiększy możliwości wyboru dla konsumentów.

Można oczekiwać, że projektowane zmiany pozytywnie wpłyną na działalność rolniczą z uwagi na zapotrzebowanie na rośliny wysokobiałkowe do wytwarzania pasz z udziałem tych surowców. Planowane zmiany przyczynią się do odbudowy krajowej produkcji surowców niezbędnych do produkcji pasz. W odniesieniu do podmiotów działających na rynku pasz projektowane zmiany mogą przyczynić się do zwiększenia i zróżnicowania oferty produktowej ww. podmiotów, co może korzystnie wpłynąć na dystrybucję pasz poza granicami Polski, a w szczególności w innych krajach Unii Europejskiej. Biorąc pod uwagę wzrost zainteresowania rolnictwem ekologicznym i produktami ekologicznymi, można oczekiwać, że pasza wolna od składników modyfikowanych genetycznie zyska również na znaczeniu. Projektowane zmiany korzystnie wpłyną również na ochronę środowiska naturalnego. Zwiększenie upraw roślin wysokobiałkowych stanowiących znaczący element redukujący uwalnianie się gazów cieplarnianych, przyczyni się do przeciwdziałania zmianom klimatu.

Projektowana ustawa będzie miała wpływ na funkcjonowanie podmiotów działających na rynku pasz wykonujących działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub

nabycia wewnątrzwspólnotowego paszy. W latach 2005-2013 działało w Polsce od 107 do 118 podmiotów gospodarczych produkujących pasze dla zwierząt. W tej grupie ponad 95% stanowiły małe i średnie podmioty gospodarcze. W 2010 roku przychody netto ze sprzedaży produktów w jednostkach produkujących pasze dla zwierząt wyniosły 12 148 mln zł i były o 3,4 mln zł wyższe niż w roku 2009, co stanowiło około 7,2% przychodów całego przemysłu spożywczego. W roku 2013 przychody ze sprzedaży wynosiły 16 539 mln zł i stanowiły 7,5% wartości przychodów przemysłu spożywczego. Produkcja i zyski sektora skoncentrowane były jednak w dużych wytwórniach pasz, których w 2013 r. udział w przychodach ze sprzedaży ogółem wynosił 46,9%. Udział wytwórni średniej wielkości w całkowitych przychodach ze sprzedaży pasz wynosił 36,4% . W klasyfikacji branż w sektorze przemysłu spożywczego, pod względem efektywności finansowej, wytwórnie pasz zajmowały 4 miejsce, po browarach, jednostkach produkujących pasze dla zwierząt domowych i cukrowniach. Ponadto przedsiębiorstwa produkujące pasze cechowały się dobrą kondycją finansową, która przejawiała się wysokim stopniem płynności finansowej oraz sprawnym gospodarowaniem posiadanymi zasobami. W zakresie gospodarki finansowej prowadzona jest racjonalna i bezpieczna polityka, zgodna z teoretycznymi regułami finansowania. Przekłada się to na dość wysoki poziom rentowności. Projektowane zmiany mogą przyczynić się do nieznacznych wahań kosztów w zakresie produkcji pasz w pierwszych latach obowiązywania Narodowego Celu Wskaźnikowego, ale ewentualny wzrost lub spadek kosztów produkcji pasz sygnalizowany jest jedynie ze względu ostrożności. Zdaniem prof. Andrzeja Rutkowskiego, obecnego podczas posiedzenia sejmowej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w dniu 27 stycznia 2016 r., koszty produkcji pasz ulegną zmniejszeniu, z uwagi na niższy koszt krajowych źródeł białka.

5. Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych

Projektowana ustawa nie będzie miała wpływu na sektor finansów publicznych, gdyż zakres ustawy obejmuje podmioty sektora prywatnego działające na rynku pasz wykonujące działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego paszy. Ponadto, projekt ustawy nie przewiduje ulg, zwolnień czy dotacji ze środków publicznych w zakresie produkcji i dystrybucji pasz zawierających rośliny wysokobiałkowe. Natomiast planowane postępowania kontrolne w zakresie realizacji Narodowego Celu Wskaźnikowego będą mieściły się w zaplanowanym budżecie Inspekcji Weterynaryjnej na dany rok.

6. Akty wykonawcze

W projektowanej ustawie przewiduje się, że Rada Ministrów, poczynwszy od 2020 r., co 5 lat, do dnia 15 czerwca danego roku, określa, w drodze rozporządzenia, Narodowy Cel Wskaźnikowy na kolejne 5 lat, biorąc pod uwagę możliwości surowcowe i wytwórcze oraz możliwości branży paszowej.

7. Zgodność z prawem Unii Europejskiej

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej. Z uwagi na fakt, iż obszar prawa paszowego został uregulowany na poziomie Unii Europejskiej, projektowana ustawa odwołuje się do przepisów prawa unijnego, a w szczególności rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności (Dz. Urz. WE L 31 z 01.02.2002, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 6, str. 463, z późn. zm.), rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylającego dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE (Dz.U. L 229 z 1.9.2009, str. 1-28), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 767/2009”. Projekt ustawy nie narusza przepisów unijnych ustanawiających szczegółowe zasady w zakresie produkcji, etykietowania i wprowadzania pasz na rynek określonych przede wszystkim w rozporządzeniu nr 767/2009, rozporządzeniu (WE) nr 183/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 stycznia 2005 r. ustanawiającym wymagania dotyczące higieny pasz (Dz.U. L 35 z 8.2.2005, str. 1-22), a także przepisów unijnych określających katalog materiałów paszowych (rozporządzenie Komisji (UE) nr 68/2013 z dnia 16 stycznia 2013 r. w sprawie katalogu materiałów paszowych (Dz. Urz. UE L 29 z 30.1.2013, str. 1-64).”.

UZASADNIENIE

Zmiany wskazane w pkt 1, 2 oraz 3 autopoprawki mają na celu usunięcie potencjalnej niezgodności art. 4 oraz art. 5 poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach z art. 34 TfUE w zakresie zasady swobody przepływu towarów.

Niniejszy projekt ustawy wraz z autopoprawką nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa i jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Warszawa, 5 grudnia 2017 r.

BAS-WAPM-2462/17

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna

w sprawie zgodności z prawem Unii Europejskiej poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko) w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 24 listopada 2017 r.

Na podstawie art. 34 ust. 9 uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 1992 roku – Regulamin Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Monitor Polski z 2012 r. poz. 32, ze zm.) sporządza się następującą opinię:

1. Przedmiot projektu ustawy

Projekt określa niektóre zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu pasz zawierających rośliny wysokobiałkowe. Zgodnie z art. 4 ust. 1 projektu „w celu zapewnienia bezpieczeństwa ochrony życia i zdrowia ludzi oraz zwierząt podmiot działający na rynku pasz wytwarzając pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe jest obowiązany wykorzystywać rośliny wysokobiałkowe pozyskiwane na podstawie umowy kontraktacji zawartej z rolnikiem prowadzącym gospodarstwo rolne na obszarze co najmniej jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej”. W ust. 2 analizowanego przepisu przewidziano, że umowa „z podmiotem, o którym mowa w ust. 1, może być zawarta także przez podmiot prowadzący handel roślinami wysokobiałkowymi uprawianymi na terytorium Unii Europejskiej”. W ust. 4 tego przepisu określono elementy treści umowy kontraktacji, przy czym ich katalog ma charakter otwarty.

Projekt wprowadza definicję legalną podmiotu realizującego Narodowy Cel Wskaźnikowy (dalej: Podmiot) – podmiotu wykonującego działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania, importu lub nabycia wewnątrzwspólnotowego pasz (art. 2 pkt 7 projektu). Proponowana ustawa

nakłada na Podmiot obowiązek zapewnienia minimalnego udziału roślin wysokobiałkowych pozyskanych w sposób określony w art. 4 projektu w ogólnej ilości pasz wprowadzanych przez niego do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w roku kalendarzowym (art. 5 projektu). Minimalny udział roślin wysokobiałkowych jest równy Narodowemu Celowi Wskaźnikowemu (dalej: Cel). Projekt określa wysokość Celu w latach 2017-2020, przy czym w odniesieniu do kolejnych lat zawiera delegację ustawową do wydania przez Radę Ministrów rozporządzenia w tym zakresie (art. 9 projektu). Projektowana ustawa zawiera również przepisy dotyczące kontroli Podmiotów oraz sankcji związanych z brakiem realizacji przez nie Celu. W art. 3 projektu wskazano, że ustawa nie narusza przepisów unijnych jak i krajowych dotyczących pasz, w szczególności w zakresie ich produkcji, etykietowania i wprowadzenia do obrotu, a także przepisów dotyczących organizmów modyfikowanych genetycznie.

Proponowana ustawa budzi wątpliwości natury legislacyjnej, w szczególności dotyczą one art. 4 oraz art. 5. Na potrzeby niniejszej opinii uznaje się, że art. 4 projektu nakłada na przedsiębiorców wytwarzających pasze zawierające rośliny wysokobiałkowe obowiązek wykorzystywania roślin wysokobiałkowych pozyskanych od określonych podmiotów. Jednocześnie przepis ten ogranicza możliwość nabywania takich roślin dopuszczonych do obrotu na obszarze wspólnego rynku, jeśli pochodzą one z państw trzecich. Artykuł 5 projektu ogranicza możliwość wprowadzania do obrotu pasz dopuszczonych do obrotu na obszarze wspólnego rynku, jeśli pochodzą one z państw trzecich. Przepis ten ogranicza jednocześnie możliwość dopuszczenia do obrotu pasz innych niż wyprodukowane z roślin wysokobiałkowych.

Proponowana ustawa ma wejść w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

2. Stan prawa Unii Europejskiej w materii objętej projektem ustawy

Odnosząc się do treści projektu należy w szczególności wskazać następujące akty prawa UE:

- a) Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TfUE), w zakresie przepisów ustanawiających swobodę przepływu towarów, w szczególności art. 34 TfUE;
- b) rozporządzenie (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiające ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołujące Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiające procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności¹ (dalej: rozporządzenie (WE) nr 178/2002);

¹ Dz. Urz. UE L 31 z 1.2.2002, s. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne: Rozdział 15, Tom 6, s. 463, ze zm.

- c) rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy² (dalej: rozporządzenie (WE) nr 1829/2003);
- d) rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 października 2003 r. ustanawiające wymagania dotyczące higieny pasz (dalej: rozporządzenie³ (WE) nr 1831/2003);
- e) rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie wprowadzania na rynek i stosowania pasz, zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady i uchylające dyrektywę Rady 79/373/EWG, dyrektywę Komisji 80/511/EWG, dyrektywy Rady 82/471/EWG, 83/228/EWG, 93/74/EWG, 93/113/WE i 96/25/WE oraz decyzję Komisji 2004/217/WE⁴ (dalej: rozporządzenie (WE) nr 767/2009);
- f) dyrektywę (UE) 2015/1535 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 września 2015 r. ustanawiającą procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego⁵ (dalej: dyrektywa (UE) 2015/1535).

3. Analiza przepisów projektu pod kątem ustalonego stanu prawa Unii Europejskiej

3.1. Przewidywane w projekcie ustawy ograniczenia zawarte w art. 4 oraz art. 5 projektu dotyczą swobody przepływu towarów, o której mowa w art. 34 TfUE.

Zgodnie z art. 34 TfUE zakazane są ograniczenia ilościowe w przywozie towarów między państwami członkowskimi oraz wszelkie środki o skutku równoważnym. Wskazana regulacja obejmuje również produkty rolne, rozumiane jako płody ziemi, produkty pochodzące z hodowli i rybołówstwa, jak również produkty pierwszego przetworzenia, które pozostają w bezpośrednim związku z tymi produktami (art. 38 TfUE).

Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) wynika, że art. 34 TfUE obejmuje każdy przepis krajowy, który mógłby bezpośrednio lub pośrednio, rzeczywiście lub potencjalnie stanowić przeszkodę w handlu wewnątrzunijnym (formuła *Dassonville*).⁶

² Dz. Urz. UE L 268 z 18.10.2003, s. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne: Rozdział 13, Tom 32, s. 432, ze zm.

³ Dz. Urz. UE L 35 z 8.2.2005, s. 1, ze zm.

⁴ Dz. Urz. UE L 229 z 1.9.2009, s. 1, ze zm.

⁵ Dz. Urz. UE L 241 z 17.9.2015, s. 1.

⁶ Wyroki: z 11 lipca 1974 r. w sprawie 8/74 *Dassonville*, ECR 1974, s. 837, pkt 5, z 12 marca 1987 r. w sprawie 178/84 *Komisja przeciwko Niemcom*, ECR 1987, s. 1227, pkt 27, z 19 czerwca 2003 r. w sprawie C-420/01 *Komisja przeciwko Włochom*, ECR 2003, str. I-6445, pkt 25, z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie C-88/07 *Komisja przeciwko Hiszpanii*, Zb. Orz. 2009, str. I-1353, pkt 82 oraz z 11 września 2014 r. w sprawach połączonych C-204/12 do C-208/12 *Essent Belgium NV* (dotychczas nieopublikowany w Zb. Orz.), pkt 77.

W wyroku w sprawie *Cassis de Dijon* TSUE wprowadził ponadto zasadę, że każdy produkt zgodnie z prawem wytworzony i wprowadzony do obrotu w jednym z państw członkowskich powinien zostać dopuszczony do obrotu w każdym innym państwie członkowskim.⁷ Sformułowana w wyroku w sprawie *Cassis de Dijon* i stale rozwijana w późniejszych orzecznictwie TSUE zasada wzajemnego uznania ma zastosowanie również w sytuacji, gdy nie istnieją unijne środki harmonizacji (przepisy prawa pochodnego UE). Także w tym przypadku państwa członkowskie mają obowiązek dopuszczenia do obrotu towarów wyprodukowanych zgodnie z prawem i będących w obrocie w innym państwie członkowskim. Zgodnie z wyjaśnieniami Komisji Europejskiej zasada wzajemnego uznania zapewnia swobodny przepływ towarów bez konieczności harmonizowania prawodawstwa poszczególnych państw członkowskich. Sprzedaż produktu legalnie wyprodukowanego w jednym państwie członkowskim nie może być więc zakazana w innym państwie członkowskim, nawet jeśli przepisy techniczne lub jakościowe różnią się od przepisów obejmujących ich własne produkty.

Wspomniany art. 34 znajduje zastosowanie do produktów pochodzących z państw członkowskich, a także do produktów pochodzących z państw trzecich, jeśli znajdują się one w swobodnym obrocie w państwach członkowskich (art. 28 ust. 2 w zw. z art. 34 TfUE). Produkty pochodzące z państw trzecich są uważane za będące w swobodnym obrocie w jednym z państw członkowskich po spełnieniu przesłanek określonych w art. 29 TfUE.

Artykuł 4 projektu ogranicza możliwość nabycia roślin wysokobiałkowych dopuszczonych do obrotu na obszarze wspólnego rynku, jeśli pochodzą one z państw trzecich. Artykuł 5 projektu ogranicza możliwość wprowadzania do obrotu pasz dopuszczonych do obrotu na obszarze wspólnego rynku, jeśli pochodzą one z państw trzecich. Przepis ten ogranicza jednocześnie możliwość dopuszczenia do obrotu pasz innych niż wyprodukowane z roślin wysokobiałkowych. Analizowane przepisy, ograniczając możliwość nabywania produktów dopuszczonych do obrotu na wspólnym rynku, a pochodzących z państw trzecich, stanowią środki zakazane Traktatem w rozumieniu art. 34 TfUE.

Państwa członkowskie mogą wprowadzić wyjątki od wspomnianego zakazu w celu ochrony wartości określonych w art. 36 TfUE. W przepisie tym dopuszczono stosowanie zakazów lub ograniczeń przywózowych, wywózowych lub tranzytowych, jeżeli są one uzasadnione względami moralności publicznej, porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego, ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt lub ochrony roślin, ochrony narodowych dóbr kultury o wartości artystycznej, historycznej lub archeologicznej, bądź ochrony własności przemysłowej i handlowej. Przepis ten stanowi, że takie zakazy lub ograniczenia

⁷ Wyrok Trybunału z 20 lutego 1979 r. w sprawie 120/78 *Rewe-Zentral AG przeciwko Bundesmonopolverwaltung für Branntwein (Cassis de Dijon)*, ECR 1979, str. 649, pkt 14.

nie powinny stanowić środka arbitralnej dyskryminacji ani ukrytych ograniczeń w handlu między państwami członkowskimi. Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa, zastosowanie art. 36 TfUE wymaga wskazania jednej z przesłanek interesu ogólnego (wymienionej w tym przepisie) lub powołania się na wymogi nadrzędne określone w orzecznictwie TSUE. Zarówno w pierwszym, jak i w drugim przypadku krajowy przepis – zgodnie z zasadą proporcjonalności – musi być odpowiedni dla zapewnienia realizacji założonego celu i nie może wykraczać poza to, co niezbędne do jego osiągnięcia.⁸

W projektowanej ustawie wskazano, że wprowadzane ograniczenia będą miały na celu zapewnienie „bezpieczeństwa ochrony życia i zdrowia ludzi oraz zwierząt”. Można zatem uznać, że projekt wskazuje na wartości chronione przewidziane w przywołanym wyżej art. 36 TfUE, takie jak ochrona zdrowia i życia ludzi i zwierząt.

Oceniając proporcjonalność proponowanych rozwiązań należy rozstrzygnąć, czy wprowadzenie ograniczeń swobody przepływu towarów, gdzie jedynym kryterium ich stosowania jest miejsce pochodzenia towarów, stanowi środek odpowiedni dla zapewnienia ochrony zdrowia i życia ludzi i zwierząt, a także czy środek ten nie wykracza poza to co jest niezbędne do osiągnięcia zakładanego celu.

Ocena proporcjonalności projektowanych przepisów wymaga uwzględnienia prawa pochodnego UE. Należy bowiem wskazać, że procedura produkcji, wprowadzania na rynek i stosowania w obrębie Unii pasz dla zwierząt została określona w szczególności w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002, rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003, rozporządzeniu (WE) nr 183/2005 oraz w rozporządzeniu (WE) nr 767/2009. Celem tych aktów jest przede wszystkim zapewnienie ochrony zdrowia publicznego (art. 168 ust. 4 lit. b TfUE), ale także realizacja wspólnej polityki rolnej (art. 43 TfUE), która zmierza m.in. do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw (art. 39 ust. 1 pkt d TfUE).

Kluczowym aktem określającym mechanizm wprowadzania na wspólny rynek pasz dla zwierząt, łącznie z wymogami etykietowania, pakowania i prezentacji jest rozporządzenie (WE) nr 767/2009. Wprowadza ono jednolite kryteria umożliwiające wprowadzenie pasz do obrotu na rynku wewnętrznym, takie jak np. zakaz wykorzystywania w ich produkcji niektórych materiałów (załącznik III do rozporządzenia (WE) nr 767/2009). W odniesieniu do części kryteriów wprowadzenia paszy do obrotu rozporządzenie (WE) nr 767/2009 odsyła do pozostałych aktów prawa paszowego, gdzie zostały one uregulowane w sposób bardziej szczegółowy.

W uzasadnieniu projektodawcy podnoszą, że proponowana regulacja zmierza do zmniejszenia importu białka paszowego, głównie poekstrakcyjnej

⁸ Wyrok Trybunału z 1 lipca 2014 r. w sprawie C-573/12 *Ålands Vindkraft AB przeciwko Energimyndigheten*, ECLI:EU:C:2014:2037, pkt 76.

śrutu sojowej modyfikowanej genetycznie. Przepisy dotyczące genetycznie zmodyfikowanej paszy (dalej: pasza GMO) i genetycznie zmodyfikowanej żywności (dalej: żywność GMO) określono w rozporządzeniu (WE) nr 1829/2003. Akt ten reguluje procedury zatwierdzania i nadzoru, jak również zasady etykietowania paszy GMO i żywności GMO. Celem rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 jest zapewnianie wysokiego poziomu ochrony życia i zdrowia ludzkiego, zdrowia i dobrego stanu zwierząt, środowiska naturalnego i interesów konsumenta w związku z żywnością GMO i paszą GMO przy jednoczesnym zapewnieniu skutecznego funkcjonowania rynku wewnętrznego. Zgodnie z art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 pasza nie może m.in. wywierać szkodliwych skutków dla zdrowia ludzi, zwierząt lub środowiska naturalnego. W ustępie 2 wspomnianego przepisu wprowadzono zakaz wprowadzania do obrotu, używania lub przetwarzania pasz GMO, które nie są objęte zezwoleniem wydanym zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003 oraz jeśli nie spełnione są właściwe warunki tego zezwolenia. Ponadto, w art. 34 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 przewidziano możliwość stosowania przez państwa członkowskie lub Komisję środków nadzwyczajnych w sytuacji, gdy jest oczywiste, że pasze zatwierdzone przez lub zgodne z rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003 najprawdopodobniej niosą ze sobą istotne ryzyko dla zdrowia ludzi, zwierząt lub środowiska naturalnego. Państwa członkowskie m.in. mogą przyjąć tymczasowe środki ochronne wobec pasz GMO.

Wspomniane akty prawa paszowego, stanowiące część prawa pochodnego UE, tworzą spójny system regulujący wprowadzanie pasz do obrotu na rynku wewnętrznym. Wśród zasadniczych celów tych aktów wymienia się ochronę zdrowia ludzi oraz zwierząt. Wymienione regulacje przewidują mechanizmy pozwalające na podjęcie stosownych działań w razie zagrożenia dla podstawowych wartości chronionych. Przewidziane w aktach prawa paszowego UE kryteria wprowadzenia paszy do obrotu nie obejmują przesłanek określonych w art. 4 oraz art. 5 projektu, związanych z miejscem wytworzenia roślin wysokobiałkowych, nie uzależniają też możliwości prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu pasz od tego, czy podmiot wprowadza określoną ilość pasz wyprodukowanych z roślin wysokobiałkowych. Projektowana ustawa wprowadza bardzo daleko idące ograniczenia swobody przepływu towarów, zaś podstawowym kryterium ich stosowania jest miejsce pochodzenia towaru. Uwzględniając zakładany cel projektu, którym jest ochrona zdrowia i życia ludzi oraz zwierząt, należy uznać, że proponowane zakazy nie są proporcjonalne dla jego realizacji. Powiązanie miejsca pochodzenia towaru z jego szkodliwością nie zostało bowiem w projekcie dostatecznie uzasadnione.

W związku z powyższym należy stwierdzić, że art. 4 oraz art. 5 projektu mogą zostać uznane za niezgodne z art. 34 TfUE ze względu na to,

że wprowadzane ograniczenia swobody przepływu towarów nie są proporcjonalne wobec zakładanych celów.

3.2. Z uwagi na treść projektu należy uwzględnić obowiązki notyfikacyjne wynikające z dyrektywy (UE) 2015/1535. Dyrektywa (UE) 2015/1535 ma na celu wspieranie funkcjonowania rynku wewnętrznego. Służy temu procedura notyfikacyjna umożliwiającą zapewnienie przejrzystości w zakresie krajowych inicjatyw dotyczących wprowadzania norm i przepisów technicznych. Państwa członkowskie zobowiązane są niezwłocznie przekazać Komisji Europejskiej wszelkie projekty przepisów technicznych, z wyjątkiem tych, które w pełni stanowią transpozycję normy międzynarodowej lub europejskiej (art. 5 ust. 1 akapit pierwszy dyrektywy (UE) 2015/1535). Pojęcie projekt przepisów technicznych oznacza tekst specyfikacji technicznej lub innego wymogu bądź zasady dotyczącej usług, włącznie z przepisami administracyjnymi, opracowany w celu ustanowienia ich lub doprowadzenia do ich ustanowienia jako przepisów technicznych, a który znajduje się na etapie przygotowania, na którym mogą zostać wprowadzone zasadnicze zmiany. Pojęcie przepisy techniczne oznacza specyfikacje techniczne i inne wymagania bądź zasady dotyczące usług, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe, *de jure* lub *de facto*, w przypadku wprowadzenia do obrotu, świadczenia usługi, ustanowienia operatora usług lub korzystania w państwie członkowskim lub na przeważającej jego części, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne państw członkowskich, z wyjątkiem określonych w art. 7 dyrektywy (UE) 2015/1535, zakazujące produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu lub stosowania produktu lub zakazujące świadczenia bądź korzystania z usługi lub ustanawiania dostawcy usług. Pojęcie specyfikacja techniczna oznacza specyfikację zawartą w dokumencie, który opisuje wymagane cechy produktu, takie jak: poziom jakości, wydajności, bezpieczeństwa lub wymiary, włącznie z wymaganiami mającymi zastosowanie do produktu w zakresie nazwy, pod jaką jest sprzedawany, terminologii, symboli, badań i metod badania, opakowania, oznakowania i etykietowania oraz procedur oceny zgodności. Termin „specyfikacja techniczna” obejmuje także metody produkcji oraz przetwórstwa stosowane w stosunku do produktów rolnych.

Obowiązek notyfikacyjny ma na celu umożliwienie Komisji Europejskiej i innym państwom członkowskim UE wyrażenie opinii, czy projektowany przepis może utrudnić handel lub, w stosunku do zasad dotyczących usług, swobodę przepływu usług lub swobodę przedsiębiorczości podmiotów gospodarczych w dziedzinie usług (art. 5 ust. 1 akapit szósty dyrektywy). Obowiązek notyfikacyjny połączony jest z obowiązkiem państwa odroczenia przyjęcia projektu przepisu technicznego. Okres wstrzymania może być różny, jednak zasadniczo nie może być krótszy niż trzy miesiące (art. 6 dyrektywy (UE) 2015/1535). Naruszenie obowiązku notyfikacyjnego,

niezależnie od zgodności projektowanych przepisów z prawem UE, samo w sobie stanowi naruszenie prawa UE. Konsekwencją takiego naruszenia, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości⁹, jest brak możliwości zastosowania przyjętych przepisów krajowych.

Ze względu na treść projektu należy uwzględnić obowiązki notyfikacyjne wynikające z dyrektywy (UE) 2015/1535. Projekt wprowadza ograniczenia związane z produkcją pasz, ogranicza też możliwość wprowadzania do obrotu pasz innych niż wyprodukowane z roślin wysokobiałkowych. Projekt ustawy zawiera więc przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy (UE) 2015/1535. Konieczne jest przeprowadzenie procedury notyfikacyjnej zgodnie z wymogami dyrektywy (UE) 2015/1535. Notyfikacja Komisji Europejskiej odbywa się za pośrednictwem ministra właściwego do spraw gospodarki, który jest koordynatorem krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (zob. art. 9 ust. 5 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej¹⁰ oraz § 1 ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych¹¹).

4. Konkluzja

Proponowane art. 4 oraz art. 5 poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach mogą zostać uznane za sprzeczne z art. 34 TfUE dotyczącym zasady swobody przepływu towarów.

Projekt podlega notyfikacji zgodnie z wymogami dyrektywy (UE) 2015/1535. Notyfikacja Komisji Europejskiej odbywa się za pośrednictwem ministra właściwego do spraw gospodarki.

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

⁹ Wyrok Trybunału z dnia 30 kwietnia 1996 r. w sprawie C-194/94 *CLA Security International przeciwko Signalson i Securitel*, ECR 1996, s. I-2201.

¹⁰ Dz. U. z 2017 r. poz. 888, ze zm.

¹¹ Dz. U. Nr 239, poz. 2039, ze zm.

Warszawa, 5 grudnia 2017 r.

BAS-WAPM-2463/17

Pan
Marek Kuchciński
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia prawna
w sprawie stwierdzenia – w trybie art. 95a ust. 3 regulaminu Sejmu – czy
poselski projekt ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych
w paszach (przedstawiciel wnioskodawców: poseł Jarosław Sachajko)
w wersji uwzględniającej autopoprawkę z dnia 24 listopada 2017 r.
jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej

Projekt określa niektóre zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wprowadzania do obrotu pasz zawierających rośliny wysokobiałkowe.

Proponowane art. 4 oraz art. 5 poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach mogą zostać uznane za sprzeczne z art. 34 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dotyczącym zasady swobody przepływu towarów.

Projekt nie zawiera przepisów mających na celu wykonanie prawa UE.

Projekt ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach nie jest projektem ustawy wykonującej prawo Unii Europejskiej.

Akceptował:
Dyrektor
Biura Analiz Sejmowych

Wojciech Arndt

RZECZPOSPOLITA POLSKA

Warszawa, dnia 29.12.2017 r.

**PIERWSZY ZASTĘPCA
PROKURATORA GENERALNEGO
PROKURATOR KRAJOWY**

PK I BP 0280.13.2017

dot. GMS-WP-173-306/17

SEKRETARIAT Z-CY SZEFA KS

L. dz. AP-173-5/18
8102 10 70

Data wpływu

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu

W odpowiedzi na pismo z dnia 30 listopada 2017 r., nr GMS-WP-173-306/17, dotyczące autopoprawki do poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach, przekazanego Prokuratorowi Generalnemu do wyrażenia opinii w trybie art. 3 § 1 pkt 12 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U z 2017 r. poz. 1767, z późn. zm.), uprzejmie informuję, że do przedstawionej autopoprawki do projektu normującego problematykę leżącą poza zakresem zadań prokuratury, nie zgłaszam uwag.

z poważaniem

Bogdan Świączkowski

SĄD NAJWYŻSZY
Rzeczypospolitej Polskiej

Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
Prof. dr hab. Małgorzata Gersdorf

Warszawa, dnia 4 stycznia 2018 r.

BSA III-021-465/17

STO RZECZYPOSPOLITEJ ZŁOŻY SZEFKA KS

AP-173-8/18

DATA WYDANIA 8.01.2018r.

Pan

Adam Podgórski

Zastępca Szefa

Kancelarii Sejmu

Szanowny Panie Ministrze,

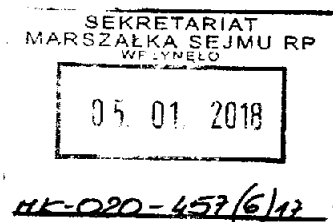
W odpowiedzi na pismo z dnia 30 listopada 2017 r., GMS-WP-173-306/17 uprzejmie informuję, że Sąd Najwyższy na podstawie art. 1 pkt 3 ustawy o Sądzie Najwyższym z dnia 23 listopada 2002 r. (j.t. Dz. U. z 2016 r. poz. 1254 ze zm.) nie uznaje za celowe opiniowania *autopoprawki do projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach*.

Z wyrazami szacunku

Warszawa 05 stycznia 2018 r.

Posel na Sejm RP

Jarosław Sachajko

Szanowny Pan

Marszałek Sejmu

Marek Kuchciński

Szanowny Panie Marszałku

W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka Joachima Brudzińskiego z dnia 11 grudnia 2017 r. wzywającego do uzupełnienia uzasadnienia projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach zgodnie z wymogiem określonym w art. 34 ust. 2 pkt 4 regulaminu Sejmu pragnę przedstawić poniższą informację.

Uzasadnienie do projektu ustawy powinno wskazywać choćby szacunkowe skutki finansowe jej wykonania. W uzasadnieniu projektu ustawy w treści uwzględniającej autopoprawkę wyraźnie wskazano, iż „projektowane zmiany mogą przyczynić się do nieznacznych wahań kosztów w zakresie produkcji pasz w pierwszych latach obowiązywania Narodowego Celu Wskaźnikowego, ale ewentualny wzrost lub spadek kosztów produkcji pasz sygnalizowany jest jedynie ze względu ostrożności. Zdaniem prof. Andrzeja Rutkowskiego, obecnego podczas posiedzenia sejmowej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi w dniu 27 stycznia 2016 r., koszty produkcji pasz ulegną zmniejszeniu, z uwagi na niższy koszt krajowych źródeł białka.” Obecnie ocena ewentualnej wysokości wzrostu lub spadku kosztów produkcji pasz jest trudna do jednoznacznego ustalenia, a zatem podanie jakichkolwiek wyliczeń, nawet szacunkowych, nie jest możliwe.

W związku z powyższym, uprzejmie proszę Pana Marszałka o skierowanie do dalszych prac poselskiego projektu ustawy o wykorzystaniu roślin wysokobiałkowych w paszach.

Z poważaniem

Posel Jarosław Sachajko

Tłoczono z polecenia Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej

Skierowano do druku 25 stycznia 2018 r.

Cena 2,58 zł + 23% VAT

